

TỦ SÁCH
TUỔI MỚI LỚN

36

Dương Thụy

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Table of Contents

Mục lục

Hai Người Đến Từ Phương Xa

Người Anh Việt Kiều

Những Con Cọp Trong Gia Đình

Con Gái Sài Gòn

Gừng Già

Hè Của Cô Bé Mất Gốc

Chị Họ Từ Việt Nam

Hội Những Người Già Xa Xứ

Mưa Phùn

Con Gái Việt Nam

Gái Hôm Rằm

Hương Đầu Mùa

Yêu Và Quý

“Ông Nhỏ”

Mục lục

Hai Người Đến Từ Phương Xa
Người Anh Việt Kiều
Những Con Cọp Trong Gia Đình
Con Gái Sài Gòn
Gừng Già
Hè Của Cô Bé Mất Gốc
Chị Họ Từ Việt Nam
Hội Những Người Già Xa Xứ
Mưa Phùn
Con Gái Việt Nam
Gái Hôm Rằm
Hương Đầu Mùa
Yêu Và Quý
“Ông Nhỏ”

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hai Người Đến Từ Phương Xa

Tổ Nga hồi hộp đeo ba lô bước lên xe bus. Hôm nay là ngày đầu tiên nó đến trường mới. Hai chữ “trường mới” với ai thì vui chứ nó nghe rầu thúi bao tử. Nó đâu muốn sang nước Pháp lạ lẫm này, nhưng cả nhà phải đi theo sự chuyển công tác của ba. Chị Hồng Thu giỏi tiếng Pháp, qua đây vào đại học luôn. Còn nó, dân tiếng Anh, giờ bắt học lớp mười chung với tụi Tây, nó thấy rét quá!

Tổ Nga len lén tìm đường đến văn phòng giáo vụ. Nó không dám một mình vào lớp. Cô thư ký đã hứa với ba sẽ giới thiệu nó với bạn mới cho bớt bối ngỡ. Cô đón nó, cười tươi và nhìn vào sổ:

- Chào Tông Ga!

Lúc đầu nó không hiểu cô đang chào ai nhưng nhìn xung quanh chỉ thấy có mình nó. Thì ra cô thư ký phát âm tên nó theo kiểu Pháp. Nó định sửa cô cách đọc lại cho chuẩn nhưng ngay lúc đó, một thằng con trai rụt rè bước vào, tay cầm tờ giấy hẹn giống y nó. Cô thư ký lại vui vẻ:

- Chào Ricky!

Thằng con trai tóc hơi quăn, da hơi sạm hơn và có vẻ lùn hơn tụi con trai bằng tuổi người Pháp. Đúng y như Tổ Nga đoán, cô thư ký giới thiệu hai đứa với nhau:

- Đây là Tông Ga, từ Việt Nam sang. Còn đây là Ricky, người Tây Ban Nha.

Nó mỉm cười nhìn người bạn cùng cảnh ngộ vẻ thân thiện. Ricky nháy mắt khá lém chào lại. Nó nghĩ mình may mắn, dù sao nó cũng không phải là học sinh nước ngoài duy nhất ở trường này. Bất ngờ hơn, cô thư ký lại dẫn hai đứa cùng vào một lớp và đề nghị cô giáo chủ nhiệm cho hai học sinh ngoại quốc ngồi chung bàn đầu để tất cả các thầy cô dễ lưu tâm đến hơn. Ngày đầu tiên đi học ở đây thế là cũng không đến nỗi nào, nhất là được ngồi gần thằng bạn Tây Ban Nha quá sức “bánh toáng”!

Nhưng sự đời vốn không yên ổn như người ta hằng mong. Vừa sang ngày hôm sau là Tố Nga thấy bắt đầu có vấn đề. Nó tự biết mình không được bạn bè trong lớp quan tâm như Ricky. Hẳn dù sao cũng là người Châu Âu, ở sát nách nước Pháp nên dễ hòa đồng với tụi học sinh hơn. Hẳn nói cười, đùa nghịch, “hun” chụt chụt vào má tụi con gái tỉnh bơ. Nó thì không, chính nó làm cho Ricky “xộ” khi phản ứng né tránh cái hôn chào xã giao của hăn. Nó kiêu kỳ: “Tôi không quen, người Việt Nam không hôn nhau như thế này chỉ để chào”. Ricky báo động ngay cho mọi người về phong tục của Tông Ga vì sợ có kẻ khác lại phải quê xệ như hăn. Thấy nó “chảnh” quá, mấy thằng con trai khác trong lớp cũng ngại va chạm mà bọn con gái cũng không thêm chơi. Mấy ngày sau, Tố Nga hối hận, nó thấy việc kè má “chụt chụt” là chuyện hết sức bình thường, nhưng lỡ từ chối rồi nên không ai hôn nó hết. Bây giờ chả lẽ một người gốc Huế - hoàng tộc như nó phải chủ động đưa mặt ra! Tự nó làm mình xa rời tập thể chỉ vì ngu dại không cho Ricky hôn. Nó hứa phục hận tên Tây Ban Nha lùn này và cả tụi Pháp trong lớp bằng thành tích học tập.

Tố Nga không quá chủ quan khi tin vào sức học của mình. Tuy tiếng Pháp nó chưa giỏi nhưng vốn dân trường chuyên, mấy môn khoa học tự nhiên nó trội hơn hăn. Trong lớp nhìn nó “sợ sợ”, thầy cô nhìn nó “ớn ớn”, nó thấy “đã đã”. Đã nhất là lúc Ricky cười hề hề cầu tài với nó xin cho “cộp dê” [1] bài kiểm tra. Được thôi! Nó ban phát tí tí những lời khơi mào cách giải, có lúc rộng rãi nó cho luôn đáp số để Ricky dò xem có làm trúng không. Nhưng nhất định không bao giờ nó cho hăn xem bài hay chỉ rõ từ A

tới Z. Tóm lại, nó làm cho Ricky phải mang ơn nó nhưng thật ra lại không hưởng lợi được bao nhiêu. Thậm chí nhiều khi nó còn lợi dụng hoàn cảnh chửi hằn nào là lười, nào là dốt, nào là mất căn bản, kể cả từ “ngu” nó cũng không ngại miệng cho vọt ra thoải mái. Ricky ngoài mặt vẫn cười hề hề cầu tài với nó nhưng chắc cũng hận đầy mình. Ai biểu hằn ham chơi làm chi! Cuối tuần nào hằn cũng tổ chức nhảy nhót, rủ rê tụi trong lớp mở tiệc. Hằn tự hào truyền thống người Tây Ban Nha yêu thích lễ hội và còn tự xưng mình là Ricky Martin sôi động. Tụi Pháp mê hằn lắm, cứ xúm vào nhờ hằn chỉ cách hát bài “Gô gô gô! Àlê àlê àlê!”. Tổ Nga hay cười khẩy khi thấy trò hát hò này, nó nghĩ: “Bày đặt đòi phải chiến thắng, phải có chiếc cúp cuộc đời mà học dở như hạch!”

Tuy làm ra vẻ khinh thường Ricky và tụi bạn trong lớp nhưng kỳ thực Tổ Nga rất muốn được hòa đồng, được mọi người yêu mến nhìn bằng cặp mắt thân thiện chứ không phải “sợ sợ”. Nó hy vọng có cơ hội tốt sẽ chứng tỏ với bạn bè mình cũng chịu chơi chứ không chỉ là con một sách sống khép kín và sợ bị hôn. Cơ hội ấy cuối cùng cũng đến. Giờ kiểm tra toán rơi vào ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ Các Thánh. Tổ Nga biết tổng tụi trong lớp đã tha hồ tiệc tùng nhảy nhót theo sự bày đầu của Ricky thay vì làm bài tập nên đứa nào mặt mũi cũng u mê. Như thường khi, hằn cười hề hề hỏi cách giải. Nó vui vẻ nói cho hằn biết và còn hào phóng “chỉ cho tất cả mọi người biết luôn!”. Nhưng lúc sắp hết giờ, nó phát hiện mình lộn nên cầm đầu sửa lại. Khi thầy thu bài xong, nó mới chợt nhớ ra Ricky và lũ bạn vẫn làm cách cũ như nó chỉ.

Ngày thầy trả bài kiểm tra, chỉ có một mình Tổ Nga làm trúng hết, được điểm cao nhất. Hơn nửa lớp bị thi lại. Ricky nhìn nó đầy căm thù. Bao nhiêu uất ức từ trước đến nay trào ra, hằn hét toáng “Đồ lừa đảo!”. Nó cũng oan, muốn phân bua nhưng lấp vấp nói tiếng Pháp không rành. Hết tiết, mọi người lục tục kéo sang lớp của thầy khác. Vừa ra khỏi lớp, Ricky quay sang hét tiếp: “Đồ độc ác! Thứ chơi xấu với bạn bè!”. Một đứa bạn khác vô tình chen lấn làm rớt chiếc cặp trên tay Tổ Nga, tiện chân Ricky đá phốc vào

tường. Tổ Nga bất bình, vọt miệng hét lớn bằng tiếng Việt: “Đồ lưu manh giả danh ca sĩ!”. Mọi người không hiểu nó nói gì, phỏng đoán chắc là một câu thơ bẻ lái nên mới sử dụng tiếng Việt cho không ai hiểu. Ricky hùng hổ chỉ tay vào mặt nó la lối loạn xạ lên bằng tiếng Tây Ban Nha. Thế là tụi Pháp đứng đầy hàng lang trong giờ chuyển tiết chứng kiến một cảnh tiếu lâm. Chẳng ai hiểu hai đứa nước ngoài này nói gì. Anh xỏ tiếng Tây Ban Nha, ả tuôn từng tràng tiếng Việt. Gây gổ nhau một hồi, tự nhiên Tông Ga nấc lên khóc hù hụ làm đối thủ và khán giả ngớ người. Nhờ vậy mà cuộc đấu võ mồm theo hai trường phái khác nhau mới chấm dứt.

Hôm đó về nhà, Tổ Nga đòi ba cho nghỉ học hoặc nó sẽ quay về Việt Nam sống một mình. Chị nó an ủi dỗ dành, mẹ nó nỉ non ngọt nhạt, ba nó phân tích thiệt hơn:

- Đây là dịp để con nhìn lại chính mình - Ba nghiêm giọng - Thì ra hồi ở Việt Nam, con ý mình học giỏi nên hay nói nặng bạn bè. Người Việt mình hiền nhưng tụi Tây bên đây vậy đó. Nếu con không tìm cách để bạn bè mới trong lớp chấp nhận mà cứ đòi nghỉ học thì đó là thái độ bỏ trốn hèn nhát, tạo một cái nhìn xấu cho cả dân tộc Việt Nam!

Ba nó lúc nào cũng đao to búa lớn. Mẹ nó đơn giản hơn:

- Con đừng để mọi người nhìn con gái Việt Nam mình đã dữ mà còn bày đặt khóc nhè. Chị Hồng Thu đi học hòa đồng rất tốt, con trai theo ào ào đó thôi!

Đuối lý với cả nhà, nó chỉ còn biết viện lý do:

- Con ghét tụi nó gọi con là Tông Ga!

- Thì tên chị cũng bị phát âm sai - Chị an ủi - Hồng Thu nghe hay vậy mà ai cũng đọc là Ông Tuy.

Thế là cuối cùng nó cũng phải quay lại lớp, ngồi gần tên Tây Ban Nha đáng ghét. Nó muốn nói một lời phân bua hay thậm chí là xin lỗi nhưng Ricky không thèm nhìn mặt nó. Hắn tự nhiên học chăm hẳn lên, không tiếc từng nhảy nhót gì nữa. Hắn quyết tâm ghê gớm lắm, nhất định không lặp lại cái cảnh cười hề hề cầu tài trong giờ kiểm tra với nó và thành công trong việc chứng tỏ không có nó hẳn cũng làm bài được suôn sẻ. Những lúc làm xong trước giờ, nó nhìn len lén qua thấy hắn căng thẳng, đôi mày rậm nhíu lại, đôi môi mọng đỏ bị hàm răng trắng cắn gần bật máu, những ngón tay vân vân lộn tóc loạn xoắn rơi xuống trán, chiếc mũi thật thẳng lắm tấm mồ hôi. Nó thấy hắn đẹp trai quá thế, đẹp hơn nhiều lần những lúc hắn nhảy nhót bắt chước Ricky Martin. Những lúc đó trông cũng đẹp trai nhưng ngu ngu thế nào. Còn những lúc hắn cười hề hề thì khỏi phải nói, hèn và xấu không thể tả.

Bây giờ hắn đã quyết tâm không còn cầu cạnh nó nữa thì nó cũng quyết chí học giỏi tiếng Pháp để phân bua với bạn bè. Nó lân la trước hết với đám con gái, xin được ngồi chung bàn trong giờ ăn trưa. Nó đem theo mấy món đồ xào Việt Nam ra mời mọi người ăn chung. Lâu lâu nó rủ vài đứa về nhà cho ăn cơm chiên Dương Châu. Tụi Tây tuy ít có cảm tình với Tông Ga nhưng thấy có dịp ăn món Việt miễn phí nên vui vẻ nhận lời. Tình bạn từ từ được cải thiện và vốn tiếng Pháp của nó cũng tăng lên nhờ chiến thuật “tấn công bằng đường bao tử”. Nỗi oan cũ cũng theo những tô phở được bạn bè cảm thông. Cả nhà phụ vào giúp nó hòa đồng, mẹ nấu ăn, chị đàn tranh phục vụ văn nghệ còn ba kể chuyện lịch sử Việt Nam. Tình hình khả quan ngoài mong đợi, bây giờ Tông Ga đã tự nhiên cho bạn bè dù nam hay nữ hun chụt chụt thoải mái. Vậy mà...

Gã Ricky ngồi sát bên cạnh sao vẫn còn xa cách vạn dặm, chiến tranh lạnh tồn tại hoài chưa chấm dứt. Tông Ga nhiều lần muốn mở miệng mời hắn cuối tuần đến nhà ăn phở nhưng ghen miệng thốt không ra lời. Cả lớp hai mươi sáu người đều đã tuần tự có dịp trầm trồ tính hiếu khách của một gia đình Việt Nam nhưng tên Tây Ban Nha máu nóng vẫn còn là ngoại lệ.

Ngày cuối của kỳ nghỉ lễ Phục Sinh, Tông Ga cố đề tính kiêu hãnh xuống để đẩy qua bàn Ricly hộp nhựa đựng mấy cuốn chả giò có kèm cả bịch nước mắm nho nhỏ:

- Về chiên lại cho giòn rồi ăn với rau xà lách, món cổ truyền Việt Nam, giống cơm nghệ của Tây Ban Nha vậy đó! Chúc kỳ nghỉ vui vẻ!

Nói một hơi, Tông Ga xách cặp vọt ào ra trạm xe bus nhưng trời đổ mưa bất ngờ làm nó phải tấp vào bệ cửa phòng thể dục. Một chiếc ô thành linh xuất hiện và mái tóc quăn màu đen ập đến:

- Tông Ga! Bạn có muốn cùng che ô với tôi ra trạm xe bus không?

Ricky nhe hàm răng trắng bóc cười tươi rồi đề nghị. Tông Ga gục gặc đầu. Hai đứa lú lú che chung cái ô bước đi trong mưa. Lần đầu tiên, cô nàng Việt Nam mới có dịp đứng cạnh chàng Tây Ban Nha. “Thì ra hẳn đâu có lùn!”. Đưa Tông Ga đến trạm xe bus của nó xong, Ricky chuẩn bị băng qua đường đón chuyển xe đi hướng ngược lại.

- Khoan! - Hẳn ắp úng - Tôi hôn tạm biệt bạn được chứ?

- Ồ! - Tông Ga hơi bất ngờ nhưng nó vội rồi rút - Dĩ nhiên! Được! Được!

Xe đến, nó leo lên, kịp mời: “Chủ nhật này đến ăn phở!” rồi chui tọt vào đám học sinh đang chen lấn hỗn độn. Dưới đường, Ricky vẫn đứng đó, một tay hằm cầm ô, một tay vôn vê những lọn tóc loăn xoăn rơi trước trán. Còn nó, nó cho cả hai tay lên ắp vào má. “Sao nóng dữ vậy nè? Mấy tên Pháp khác hôn đâu đến nổi...”

Chú thích:

[1] Quay cóp.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Người Anh Việt Kiều

Còn một tuần nữa tới Tết thì gia đình tôi nhận được tin sẽ đón một Việt kiều về ăn Tết chung nhà. Đó là anh Hồ, con dì Mi, bạn gái thân thiết của mẹ. Mẹ tôi có vẻ háo hức, lo dọn dẹp phòng ốc, còn tôi rất bức mình vì bị chiếm chỗ ngủ, nhường phòng cho ông anh Việt kiều.

Chiều hôm tám, mẹ rủ tôi đi ra phi trường đón anh Hồ nhưng tôi từ chối. Vẻ chăm sóc, thương yêu mẹ dành cho anh làm tôi thấy khó chịu, nhất là mẹ cứ đề cao hai chữ “Việt kiều”.

- Tụi con phải ăn uống đàng hoàng, sạch sẽ, nếu không anh Hồ sẽ cười đó. Việt kiều người ta quen sống tươm tất rồi!

-!!!

- Đừng có đưa nào đựng vô mấy chai nước suối nghe, để dành cho anh Hồ. Việt kiều không quen nước ở Việt Nam. Rủi uống nước bẩn là bệnh chết!

- Việt kiều thì kệ hăn chứ! - Tôi có ác cảm - Cũng một giống Việt thôi. Ngoại kiều người ta còn bình dân hơn. Ghét!

Tôi không chờ mẹ rước Việt kiều về, bỏ đi chợ hoa. Lúc quay về, tôi tưởng tượng hăn đang nằm chễm chệ trên giường tôi. Tôi cố ý nói lớn giọng với ba tôi:

- Chợ hoa năm nay xấu lắm!

- Suyt! Suyt! - Mẹ tôi chạy từ trên lầu xuống ra dẫu bão im lặng - Nhỏ thôi cho anh Hồ ngủ chứ! Việt kiều mới về khó ngủ lắm!

- Mẹ! - Tôi bức - Đã đến giờ ngủ đâu? Mới chín giờ. Người ta còn đi đây đường kìa!

- Nhưng mà Việt kiều bị lệch múi giờ, khó ngủ lắm!

Tôi chán nản, cũng bỏ đi ngủ. Vậy là phải nằm đất nhường cho Việt kiều chiếc giường êm ái. Sáng hôm sau, chưa kịp tỉnh, mẹ tôi đã dựng đầu tôi dậy:

- Thức mau! Anh Hồ dậy từ lâu, rủ con đi chợ hoa để quay video kìa!

- Con không đi! - Tôi ngái ngủ - Chiều hôm qua đi rồi! Có mấy ngày nghỉ Tết, ở nhà ngủ cho đã cũng không được!

- Ngủ hoài! Người ta Việt kiều mà còn thức sớm hơn mày. Cho nó cười con gái hư!

Chạm tự ái trầm trọng, tôi ngồi phắt dậy, mặt nóng bừng như lò lửa nấu bánh chưng.

- Anh Hồ đó con! - Mẹ tôi dịu dàng giới thiệu - Còn đây là bé Hạnh!

- Hello em! - Việt kiều lên tiếng - Sáng nay phiền em dẫn anh đi chơi vòng vòng ngoài chợ Sài Gòn và các chợ hoa để anh quay phim nhé. Em nhớ mặc áo dài, được không?

Tôi lúng túng. Việt kiều còn trẻ, chừng hai mươi ba, chắc là sinh viên. Anh ta mặc áo thun, quần jean đơn giản. Tôi nửa muốn sanh sự, nửa thấy mình vô lý:

- Anh Hồ thức sớm quá! Tối qua ngủ ở giường em có ngon không?

Mẹ đá tôi một cái đầu đinh dưới gầm bàn, nhưng dù sao tôi cũng lỡ rồi.

- Ủa? Giường em hả? Rồi em ngủ đâu?

- Nó ngủ chung giường với cô! - Mẹ tôi mau mắn - Thôi, thay đồ đi con, trễ rồi!

Tôi mặc áo dài mà phải ngồi xe chở tên con trai cao kều ngồi sau. Hẳn tha hồ nói cười, quay phim thoải mái. Khi tôi mệt lưng bùng lổ tai, mồ hôi ròng ròng, hẳn còn “sung độ” [1] đề nghị chở hẳn vô Lăng Ông trong Bà Chiểu

- Nhìn kỹ lại em coi - Tôi bực - Biết mình biết ta với chứ!

- Sao? Em mặc áo vàng này hơi nhã, nhưng vào phim cũng đẹp lắm, yên tâm!

- Mệt rồi! Không đi nữa!

Cuối cùng, hẳn cũng hiểu, mời tôi vào quán uống nước.

- Em làm ơn nói chuyện đừng để lộ anh là Việt kiều nhe! Nếu không tại nó “cắt cổ” anh!

- Biết! Nhìn anh nghèo thấy mờ, có tiền đâu mà bị “cắt cổ”

- Hiểu được như em đỡ cho anh. Thú thiệt với em, anh phải để dành lâu lắm mới có tiền về Việt Nam ăn Tết.

- Bởi vậy anh mới đến nhà em. Chứ ra khách sạn, sao có tiền?

- Ờ! - Anh Hồ vẫn chân thành - Anh về vì nhớ quê chứ có phải đi du lịch đâu. Vả lại ở chung nhà em cho có không khí gia đình.

- Anh còn trẻ mà cũng biết nhớ quê hương sao? Em tưởng người lớn tuổi mới nhớ chứ?

- Có chứ em! Anh đang xin về Việt Nam làm việc sau khi tốt nghiệp. Nếu làm cho một công ty đa quốc gia ở đây chắc hẳn lương anh sẽ khá cao, lúc đó không còn bị em chê là “Việt kiều nghèo”.

Tôi chột dạ. Hẳn tưởng mình khoái đô-la, thích lợi dụng Việt kiều để vùi tiền thì kỳ lắm.

- Giàu hay nghèo em không quan trọng. Em chỉ quan tâm đến thái độ của Việt kiều đối với người trong nước.

- Là sao?

- Việt kiều bị nhiều tai tiếng lắm. Nghe đến Việt kiều là thấy có ác cảm rồi!

- Thiệt sao?

- Thiệt! Việt kiều giả danh nhà đầu tư, gạt các công ty trong nước. Việt kiều gạt con gái người ta bụng mang dạ chửa rồi “quất ngựa truy phong”. Việt kiều ỷ có đô-la rồi không coi người trong nước ra gì. Cũng là người Việt như nhau thôi mà bày đặt chê dơ, chê bụi. Ghét!

- Ghét lắm sao? - Hồ cười khó hiểu - Vậy Việt kiều không có điểm tốt nào hết à?

- Không thấy!

- May mà em nói thẳng nên anh hiểu danh dự Việt kiều bị xuống giá thế lắm - Hồ cười buồn - Nhưng em có biết trong lòng anh cũng nhiều ác cảm với người trong nước lắm không?

- Sao?

- Việt kiều cũng có cái nhìn không thiện cảm với người trong nước đâu. Có dịp anh sẽ tâm sự với em nhiều hơn.

- Thì nói đại bây giờ đi – Tôi tự ái – Còn đợi dịp nào nữa?

- Giờ em uống nước đỡ mệt rồi thì làm ơn chở anh đi quay phim tiếp.

Anh Hồ rủ tôi lên sân thượng đếm thời khắc cuối cùng của năm cũ qua đi.

- Chà! Việt kiều mà cũng bày đặt lãng mạn nữa!

Tôi buột miệng ra định nói giỡn nhưng sắc mặt anh ta trở nên khó coi.

- Việt kiều cũng là con người! Lúc nào cũng “Việt kiều! Việt kiều!”. Bộ làm Việt kiều là có tội hả?

- Anh làm gì nổi nóng dữ vậy? - Tôi cương luôn - Chứ không phải sao?

- Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện đàng hoàng với nhau!

- Thì nói đi!

Mẹ tôi bưng đồ cúng lên sân thượng, lườm tôi nghiêm khắc:

- Thôi nha con! Anh mày về đây ăn Tết chứ không về đây để mày gây sự nha! Tết nhất đừng để tao nói nhiều đó!

- Tại anh hết đó! - Mẹ tôi vừa quay lưng đi xuống tôi bực mình “xực” anh Hồ - Em nói có gì quá đáng đâu?

Những tiếng còi hụ từ bến Bạch Đằng vang lên. Giao thừa rồi.

- Hạnh! - Anh Hồ dịu giọng – Thôi, anh em mình tạm chấm dứt cuộc tranh luận, để đón giao thừa vui vẻ chứ!

Những đợt pháo bông đầu tiên đang được bắn lên trời. Anh Hồ la to phần khích, cười mãn nguyện nhìn lên trời. Tôi định bỏ xuống nhà dưới cho anh ta được yên tĩnh.

- Đi đâu vậy? Ở lại đây chơi với anh!

- Để anh được tự nhiên!

- Lại đây với anh! - Anh Hồ kéo tay tôi ngồi xuống bên cạnh anh - Anh nghĩ tội mình nên quay lại vấn đề “Việt kiều thấy ghét”. Ngày mai mừng một, em sẽ thông cảm với anh hơn.

- Cũng được!

- Những gì em kết tội Việt kiều, anh biết là đúng. Nhưng chỉ đúng với một số ít thôi. Mà thật ra em đã không công bằng khi phán xét.

- Sao?

- Em nói mấy cô gái bụng mang dạ chứa rồi bị Việt kiều “quất ngựa truy phong”. Nhưng em có biết rất nhiều cô lợi dụng Việt kiều đưa sang bên đó, rồi đòi ly dị để có cuộc sống khác. Mấy anh Việt kiều đó phần đông đều lớn tuổi rồi, mong muốn có người vợ hiền để nương tựa nhau sống nơi xứ người. Tốn biết bao nhiêu công sức, tiền của nhưng rồi đành phải thốt lên: “Anh lầm khi đưa em sang đây!”

- Ủa?

- Em thấy con gái trong nước chưa?

- Ai biết mấy anh đó không tìm hiểu kỹ? Hôn nhân là chuyện quan trọng mà chỉ do mai mối rồi cưới nhau nhanh chóng thì đổ vỡ cũng dễ hiểu mà!

- Vậy thì ai biết mấy cô ham giàu, ham đi nước ngoài rồi trao thân gửi phận không cần cưới hỏi cho Việt kiều. Dại thì chịu chứ sao rửa Việt kiều

chứ!

- Thôi được! - Tôi đuối lý - Coi như huề!

- Không có huề hay thắng gì ở đây hết. Anh chỉ mong có sự thông cảm ở hai bên thôi. Em biết là anh có bà con ở Việt Nam nhưng anh không dám về đó ở mà lại ở nhà em. Cách đây hai năm ba anh về chơi. Ông già nhớ nhà, nhớ quê nên dành dụm tiền đủ mua vé máy bay là về liền. Bà con xa gần đông quá, ông già đâu có tiền cho hết nên bị trách là kẹo kéo, là Việt kiều dỏm. Rồi người ta đến mượn tiền, không phải ít, ai cũng đòi mượn cả ngàn đô. Làm sao ba anh có. Từ chối thì họ bực bội. Em nghĩ coi có đáng buồn không?

- Kỳ quá!

- Lần này anh thà không đến thăm bà con, chứ ghé thăm mà không có tiền cho họ thì họ nói ra nói vô chịu không thấu. Mà nói thiệt, mức sống của họ còn sung túc hơn gia đình anh bên đó! Sao họ không chịu thông cảm cho nỗi nhớ quê của Việt kiều, cứ thấy mặt là vòi tiền thôi... - Anh Hồ phân bua

- Thì dĩ nhiên cũng có người này người khác!

- Dạ... dạ... - Tôi cười cười - Em hiểu!

- Còn nhiều chuyện khác nữa nhưng anh không cần kể hoài. Hy vọng em đừng giận, đừng ghét anh nữa!

- Dạ! - Tôi hơi ngượng - Em ghét anh hồi nào?

- Không có thật sao?

- Thì... cũng có ghét! - Tôi lí nhí - nhưng mà ghét Việt kiều nói chung chứ... không có ghét anh Hồ!

Mẹ tôi lại lú mặt ra, nghiêm nghị ra dấu bảo tôi đừng gây sự:

- Hạnh! Xuống ngủ! Ngồi ở đó chọc anh Hồ hoài vậy!

- Đâu có! – Anh Hồ cười tươi tắn – Anh em tụi con đang tâm sự mà!

- Ủa? – Mẹ tôi hăng – Ai biết đâu, tưởng gây lộn!

- Lâu lâu con mới có dịp về Việt Nam ăn Tết, cô cho phép bé Hạnh ngồi nói chuyện khuya khuya một chút!

- Kìa! – Tôi chỉ tay lên trời – Pháo bông nữa kìa!

Những chùm pháo bông muôn màu đột ngột vút cao, soi sáng đêm giao thừa. Mùi nhang từ bàn thờ ông Thiên thoang thoảng bay trong gió. Người anh Việt kiều vỗ tay reo “Chúc mừng năm mới!”.

Chú thích:

[1] Cao hứng.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Những Con Cọp Trong Gia Đình

Mẹ tôi tuổi Dần, Canh Dần. Mẹ nói con gái tuổi Dần vốn đã long đong lại còn thêm Canh Dần nữa thì... “Canh cô mồ độc”.

Tuổi thơ của mẹ tôi thuộc lòng vì mẹ cứ nhắc đi nhắc lại hoài, như một sự so sánh với tuổi thơ của tôi.

- Tụi con bây giờ sương gấp vạn lần mẹ hồi đó!

Cứ thế, mẹ kể lẽ dông dài, lần nào cũng chi tiết đó, cũng nhân vật đó, cũng nội dung đó. Mỗi lần nhắc đến tuổi thơ của mình giọng mẹ nghe buồn buồn nhưng khi kết thúc câu chuyện mẹ có vẻ phấn khởi hẳn lên:

- Thôi thì tao khổ cho tụi bây sương. Ngày xưa tao thiếu thốn cái gì bây giờ cho tụi con đầy đủ hết.

Ông ngoại tôi mất năm mẹ tôi mới lên ba tuổi, vài năm sau bà ngoại đi bước nữa, mẹ bị bà nội của mình tách ra khỏi mẹ ruột để đem về nhà nuôi.

- Đâu phải bà bắt về nuôi là bà thương yêu mình đâu - Mẹ ấm ức - bà khó động trời luôn, lúc nào cũng la lối, mắng chửi mấy đứa cháu nội mồ côi cha. Đụng một chút là nhieć “giống hệt mẹ mày!”, nghe mà muốn trào nước mắt!

Mới có chút tuổi đầu mẹ đã biết nấu cơm, nấu nước và chăm sóc heo, gà. Mỗi lần chị em tôi ngủ nướng, dậy muộn, mẹ cứ nói mãi:

- Tụi con sương quá! Mẹ đâu có bắt thức lúc sáng sớm. Chứ ngày xưa... Con nít cần phải ngủ nhiều, vậy mà bà nội của mẹ cứ bắt thức chung lúc với

bà. Bà già rồi ngủ ít nên cứ tưởng ai cũng vậy!

Được tám chín tuổi, mẹ được lên Sài Gòn ở với cô ruột và cho đi học. Thoát khỏi bà nội già khó tính, được cô nuôi dạy tận tình nhưng mẹ vẫn chưa hết khổ. Mỗi bữa em họ trong nhà cứ ăn hiếp [1] mẹ mãi. Mỗi sáng, mẹ đi chợ xa, trưa về nấu cơm cho cả gia đình rồi chiều mới đi học. Vì không có thời gian học bài nên mẹ học rất yếu. Mẹ cứ luôn mơ hồ về bài giảng và rất nhút nhát với bạn bè.

- Tụi con coi giúp gì được cho bạn học yếu hơn trong lớp! Đừng bao giờ làm phách mà mang tội - Mẹ khuyên - Đâu phải ai cũng được đi học thêm, được tạo điều kiện thoải mái cho ăn học.

Đến tuổi dậy thì, biết thèm làm dáng, biết thích soi gương, mẹ cũng chịu nhiều thiệt thòi. Phải để dành tiền ăn sáng bao nhiêu ngày để lén mua một đôi bông tai, cái nón hay đôi giày. Vậy mà cũng chưa xong, cô của mẹ khó lắm, gia giáo lắm, không hợp con mắt của mình là bà cấm tiệt mẹ tôi không được sử dụng. Mẹ cứ ao ước mỗi năm Tết đến được chụp một tấm hình. Đến lúc đi làm, mười tám tuổi, mẹ mới được chụp tấm hình đầu tiên trong đời. Chị em tôi có xem tấm hình đó, trông mẹ ngây ngô và quê mùa. Chúng tôi được chụp hình từ lúc chưa đầy tuổi và đều đặn mỗi năm không biết bao nhiêu là hình màu đủ kiểu.

Mẹ lấy chồng năm hai mươi tuổi, sau khi quen ba được sáu tháng. Mẹ nói mẹ chỉ có cảm tình sơ sơ, không hẹn hò, không yêu đương nồng cháy. Gia đình bên nội của tôi đang hoang, có ăn có học và khá giả nên khi được hỏi cưới mẹ gật đầu ngay.

- Mẹ sợ mình khờ khạo vì không được ra đường tiếp xúc nhiều, nếu gặp kẻ Sở Khanh bị gạt thì... Thấy ba mày hiền, có học văn nên tao ưng đại. Và lại, mẹ cũng đâu dám ở trong nhà bà cô lâu quá, có phải nhà cha mẹ ruột của mình đâu mà đòi ở lì để “kén cá chọn canh”.

Biết mẹ tuổi Dần, bên nội tôi có vẻ “ớn”. Không hiểu vì sao người ta có thành kiến với con gái tuổi Dần. Đêm, cô dâu vào động phòng hoa chúc có một nhánh xương rồng và khúc giò heo treo bên ngoài để trừ ểm “cái dữ” của tuổi Dần. Nghe mẹ kể, tôi trách ba, ba phân bua:

- Ba đâu có biết cái gì đâu! Nhiệm vụ của ba là làm... chú rể, mấy cái vụ đó ông bà già xưa bày đặt. Mà sao mẹ mày nhớ dai dữ?

Nói vậy chứ ba cũng có ác cảm với tuổi Dần của mẹ, những lúc gia đình khó khăn, chẳng biết đổ thừa vào đâu, ba lại nói: “Lấy vợ tuổi Dần làm ăn không khá!”. Hoặc lúc tranh luận không lại, đui lý, ba châm chọc: “Đúng là đàn bà tuổi Dần!”

Bà ngoại tôi cũng tuổi Dần và cũng có một cuộc sống gia đình không êm ả. Người đời hay nhạo “Tuổi Dần hai chồng” như chê bai bà không thể ở vậy để thờ chồng nuôi con. Mẹ tôi không bao giờ trách ngoại điều này, chỉ tủi bà ngoại có tới chín đứa con trai nhưng vẫn không mấy tha thiết với đứa con gái duy nhất là mẹ. Vậy mà những lúc cơ nhỡ, chính mẹ là người đứng ra giải quyết những khó khăn trong nhà ngoại. Mẹ thương ngoại phải qua hai lần đò, còn trẻ chịu nhiều thị phi, phải sống xa mấy đứa con của người chồng trước.

Mỗi lần Tết đến bà cô cho phép mấy anh em của mẹ về quê thăm bà ngoại - Mẹ hồi tưởng - Lúc quay về, mấy mẹ con bịn rịn không muốn xa. Bà ngoại đứng nơi bến tàu nhìn hút mắt con đò rời quê. Mắt ngoại trào nước, đau khổ quặn lòng.

Bao nhiêu năm trôi qua, tuổi già đổ ập xuống với ngoại rồi mà bà vẫn còn khổ. Khổ vì vật chất do cuộc sống đã đành, khổ vì con cái nông dại mới làm bà quay quắt hơn.

Mẹ tôi không bao giờ muốn rằng con gái mình sanh ra vào năm Dần. Nhưng chị tôi rồi cuộc lại rơi vào tuổi cạp cái. Có điều chị tôi không hề bị

ai đó chép miệng: “Con gái tuổi Dần!”. Con cọp nhí thuộc thế hệ thứ ba sống sung sướng, nhìn chị chỉ thấy toát lên sự bình an và hạnh phúc. Năm chị đậu đại học, mẹ tôi cười trong làn nước mắt.

- Ước mơ ngày xưa của mẹ đã được con thực hiện. Ráng lên! Học hành cho thật giỏi rồi lựa chọn cho mình một người chồng xứng đáng!

Ba tôi chỉ có thể gheo mẹ tôi tuổi Dần nhưng không có điều kiện chọc chị. Thậm chí, có lúc ba còn thốt lên: “Ai sau này lấy nó chắc có tu mảy kiếp!”

Tuổi Dần của mẹ và của bà ngoại mới tội nghiệp làm sao, oan uổng làm sao. Chị tôi cũng cùng tuổi mà nào có buồn như thế. Tôi thương những con cọp trong gia đình mình, thương nhất là mẹ. Tôi mong muốn mẹ sẽ sung sướng hơn khi chị em tôi đã lớn khôn. Khi tôi nói với mẹ điều này, mẹ cười: “Sướng hay không là do tụi con quyết định!”

Chú thích:

[1] Bắt nạt.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Gái Sài Gòn

Vừa ra khỏi ga Hòa Hưng, leo lên chiếc xe Honda của tôi là anh Hoàn nói ngay:

- Em sẽ là một hướng dẫn viên cho anh chứ!
- Thì lý tưởng cỡ như anh hồi em ra Hà Nội là cùng chứ gì.
- Trời! - Anh Hoàn la lên - Đừng có trả thù chứ!

Năm ngoái tôi ra Hà Nội chơi, vào mùa đông. Một người hàng xóm gốc Hà Nội giới thiệu cho tôi cháu trai của bác ta: “Nó là thổ địa ở Hà Nội, cháu cứ bám lấy nó sẽ khám phá được nhiều điều thú vị”. Quả thật, cái tay sinh viên năm thứ nhất trường Mỹ thuật Công nghiệp này đáo để ra phết. Ngay lần gặp đầu tiên, anh chàng đã cho tôi một khám phá thú vị về con trai Hà Nội: trắng trẻo, lịch sự, đẹp trai và hơi... ranh ma. Ngày cuối còn ở lại thủ đô, tôi “thành thật khai báo” cho Hoàn biết suy nghĩ của tôi về con trai Hà Nội. Mới đầu anh chàng gật gù, ra chiều đặc ý với những từ “trắng trẻo, lịch sự, đẹp trai”, đến khi tôi tiếp lời một cách thản nhiên “... hơi ranh ma” thì anh chàng lườm tôi một cái sắc lẹm (con trai mà biết lườm!):

- Em ơi! Đừng có nhìn cả lũ con trai Hà Nội chỉ qua một thằng anh này. Họ không có “hơi” đâu mà là... “rất”. Nhé!

Lần này Hoàn vào Sài Gòn, tha hồ cho tôi trả đũa lại những gì anh ta đã dành cho chuyến du lịch của tôi năm ngoái. Tuy nhiên cần phải trấn an anh chàng, kéo hẳn đề phòng thì “rách việc”.

- Anh Hoàn yên tâm - Tôi ngoái đầu lại - Em không trả thù đâu. Làm con gái Sài Gòn phải biết rộng lượng, đừng đối với người ta những gì mình không muốn người ta đối với mình.

- Chừng nào anh bước lên tàu về lại Hà Nội mới tin chắc là cô em Sài Gòn không xỏ anh.

- Nếu anh nghi ngờ thì kiếm người khác hướng dẫn đi, ai thèm làm guide [1] không công chứ! Cho anh biết, tui dẫn Tây đi một ngày được 20 “đô”, lại còn được vô nhà hàng máy lạnh ăn uống phủ phê!

- Chậc! Em ời là em! - Hoàn dài giọng thở hắt ra - Cũng may anh đã biết tính em, nếu là người khác sẽ bị sốc ghê lắm. Con gái Sài Gòn sao mà thực dụng quá, nhỉ!

Sáng nay, Hoàn đề nghị tôi dẫn đi xem phòng tranh mỹ thuật hay viện bảo tàng gì cũng được. Hình như người Hà Nội có vẻ thích tranh ảnh mà tôi thì chưa hề đặt chân đến những chỗ này.

- Em không rõ lắm về mấy cái phòng triển lãm tranh, nó không thuộc sở trường của em.

- Viện bảo tàng cũng được!

- Không biết luôn. Nhớ hồi nhỏ đi học, cô giáo có dẫn đi thăm bảo tàng. Bây giờ đâu có biết chỗ nào mà dẫn anh đi.

- Thế mà cũng bảo là guide - Hoàn khiêu khích - lại còn bảo được 20 đô mỗi ngày. Chả nhẽ khách nước ngoài không yêu cầu em dẫn đi xem bảo tàng hay nhà trưng bày, triển lãm gì sao?

- Có! - Tôi làm bộ chợt nhớ ra - Họ hay đề nghị em dẫn đi một chỗ, có những món đồ lông trong tủ kính và có chữ “xin đừng sờ tay vào hiện vật”. Vậy chắc là bảo tàng đó!

- Vậy em chở anh đến đó đi! - Hoàn mừng rỡ.

Thế nhưng, tưởng sẽ làm hài lòng anh chàng sinh viên mỹ thuật, ai dè sau đó, Hoàn dí ngón tay trở lên trán tôi:

- Chơi xỏ anh nhé!

- Thì anh nói nhà bảo tàng hay nhà trưng bày, chỗ này cũng là nhà trưng bày chứ bộ. Nè, anh không thấy cái bảng: “Nhà trưng bày tội ác chiến tranh” sao?

- Anh muốn xem triển lãm nghệ thuật...

- Vậy mà tụi Tây khoái vô đây lắm đó! Ai biết đâu, tưởng anh cũng vậy!

- Em là “tinh vi” lắm đấy nhé. - Hoàn nhìn tôi cười méo mặt.

- Tại anh nói không rõ ràng. Thôi, chiều nay anh thích đi đâu, em sẽ dẫn anh đến đúng chỗ.

- Bảo đảm không?

- Chắc chắn!

Hoàn rút khăn tay lau trán, xắn tay áo lên cao, lại còn định mở bớt nút áo nữa nhưng tôi ngăn lại.

- Coi kìa, ai lại tự nhiên như người Hà Nội thế kia? Phanh ngực ra cho em xem à!

- Nóng quá - Hoàn hơi quê - Nóng kinh người. Lúc em ra Hà Nội, em co ro trong mấy chiếc áo to sù sụ, lại còn trùm đầu trùm cổ trông... gớm chết mà anh vẫn đèo sau lưng chạy khắp thủ đô đấy thôi. Còn anh chỉ mở có một cái cúc mà em đã khó chịu.

- Anh nóng nực như vậy thì chiều nay mình đi bơi đi!
- OK! - Hoàn sáng mắt - Ở hồ nào? Sài Gòn hồ có thuốc tẩy không?
- Ý anh nói hồ có mùi thuốc tẩy đó hả?
- Mình kiếm hồ nào sạch sạch đi!
- Có hồ thiên nhiên như hồ Tây hay hồ Gươm ở Hà Nội vậy đó.
- Tên gì?
- Hồ Kỳ Hòa.
- Anh nghe nói ở Sài Gòn có hồ Con Rùa nổi tiếng lắm. Có rộng bằng hồ Tây không?

Tôi nén cười, gật đầu. Vậy là anh chàng vào tròng rồi.

- Vậy chiều nay mình bơi ở hồ Con Rùa nhé! - Hoàn hào hứng - Xem có đẹp như hồ Gươm không!

Tôi nhớ lúc tôi ra Hà Nội, Hoàn dẫn tôi vào thăm đền Ngọc Sơn và chỉ chú rùa trong đó nói là Thần Rùa, được nhân dân thỉnh vào đền thờ, mỗi năm Thần Rùa nhúc nhích và bò về hồ một lần, sau một ngày lại bò vào đền, leo lên bệ thờ. Hoàn nói dóc mà mặt cứ tỉnh bơ làm tôi tin ngay, tuy nhiên sau đó tôi nhận ra mình đã mắc lừa. Lần này, tôi sẽ cho anh chàng được... bơi lội thỏa thích ở hồ Con Rùa.

Quả như tôi dự đoán, mặt Hoàn cứ nghệt ra:

- Hồ Con Rùa đây sao? Bé như cái lỗ mũi thế này à? Làm sao mà bơi được?
- Thì anh cứ nhảy đại xuống đi - Tôi tỉnh bơ - Em canh công an cho.

Hoàn hoang mang, ngơ ngáo ngó tới ngó lui, miệng lẩm bẩm:

- Chả nhẽ hồ Con Rùa trứ danh lại quái đản như thế này?

- Nó đó!

- Đây cô bé đáo để - Hoàn gần như hét vào mặt tôi - Cô bé chở anh đi đâu thế này? Anh chắc rằng đây không phải là hồ Con Rùa. Có vẻ gì là Rùa đâu, lại chỉ là một cái vũng bé tẹo như thế này?

- Không tin, anh hỏi bà bán thuốc lá đi!

Hoàn xăm xăm sấn tới bên bà bán thuốc lá:

- Đây có phải là hồ Con Rùa không hả bác?

- Chớ ở đâu nữa? - Bà bán thuốc lá ngớ người, lom lom nhìn cậu bé Bắc Kỳ - Ở ngoài [2] mới vô hả?

Hoàn quē độ quay lại phía tôi:

- Anh nóng lên rồi đó nhe! Hồ thế này mà em dẫn anh đến bơi cái gì?

- Tại anh đòi đi Hồ Con Rùa, em đề nghị hồ Kỳ Hòa chứ bộ!

Hoàn lại đến bên bà bán thuốc lá:

- Bác ơi! Ở hồ Kỳ Hòa bơi được không?

- Được chứ sao không! - Bà bán thuốc lá hồ hởi - Ở đó rộng hơn ở đây nhiều, mà cậu cũng có thể đến Đầm Sen, đẹp lắm!

Tôi không ngờ vô tình mà bà bán thuốc lá xởi lời này đã giúp tôi. Người Nam bộ, thay vì nói “bơi”, họ sẽ nói “lội”. Hoàn hỏi ở hồ Kỳ Hòa có “bơi được không?” làm bà bán thuốc lá tưởng là bơi xuống, là chèo xuống, nên bà trả lời là được. Phen này, cho anh chàng tha hồ mà “bơi” nhé!

Hoàn bị tôi xỏ mũi đến hồ Kỳ Hòa, rồi Đầm Sen cũng chưa trắm mình xuống dòng nước mát được, lại còn bị tôi đi, bắt chèo xuồng, “bơi” vòng quanh hồ một thử hồn hển.

- Tội nghiệp anh quá - Tôi làm bộ thương xót - Hay là ngày mai mình đi Suối tiên đi!

- Có tắm được không? - Hoàn không dám dùng từ “bơi” nữa - Đừng trêu anh mãi thế!

- Đã gọi là Suối Tiên thì phải có nước chứ!

- Thế hồ Con Rùa, hồ Kỳ Hòa rồi Đầm Sen cũng đều là hồ, là đầm, có tắm được đâu!

Tôi phá lên cười. Thôi, tha cho cu cậu. Quả là ở Suối Tiên có suối thật đó nhưng chỉ là suối nhân tạo bé tí!

- Không thích Suối Tiên thì mình đi “Saigon Water Park”. Chỗ này bảo đảm tắm được. Anh có đọc báo Hoa Học Trò số Xuân không? Người ta có giới thiệu đó. Em không ghẹo anh nữa đâu.

Ngày mai, Hoàn lên tàu về Hà Nội rồi. Ba tôi mời anh chàng uống tí rượu.

- Dạ, cháu chỉ dám uống vài ba chén thôi ạ!

- Hà! - Ba tôi sững sốt - Vài ba chén? Vậy là ngon [3] rồi. Té ra dân ở ngoài nhậu đồ cao thiệt. Lấy cho anh cái chén, con.

Tôi mắc cười quá. Tôi biết cả Hoàn và ba tôi đều lầm. Chén ở ngoài Bắc, trong Sài Gòn gọi là tách, còn chén của người Nam là cái bát của người Hà Nội. Nghe Hoàn nói anh uống được vài ba chén, ba tôi nghĩ là vài ba chén ăn cơm, nhiều quá! Hà hà! Phên này cho cu cậu ngất ngư luôn.

Uống được một “chén”, Hoàn tá hỏa van ba tôi rồi rít. Anh chàng biết tôi cố tình nên chăm lắm. Lúc tôi chờ Hoàn về khách sạn, anh ta gần như gầm lên:

- Em đúng là ba que xỏ lá, chơi anh hết phen này đến phen khác.
- Có công nhận em cao tay ấ hơn không?
- Có, có! - Hoàn lè nhè - Con gái Sài Gòn trông hiền thế mà thâm!
- Không phải thâm mà là thông minh. Còn con trai Hà Nội chỉ thích làm anh người ta mà bị người ta ghẹo hoài, quê quá!

Năm ngoái, nghe nói Hoàn là sinh viên, Hoàn lại xưng “anh” với tôi nên tôi nghĩ ít ra Hoàn cũng lớn hơn tôi một tuổi. Tôi hồn nhiên anh anh em em thật ngọt để rồi cuối cùng, Hoàn tỉnh bơ thú nhận vào ngày chót:

- Em bằng tuổi anh đấy! Anh là sinh viên, còn em chỉ học lớp 12 là vì ở ngoài này, tụi anh học sớm hơn trong đó một năm. Vả lại, trông em khờ khạo thế này thì làm em của anh là phải rồi!

Quá bất ngờ, phản ứng thế nào cũng thua hẵn một bậc, tôi đành ngoan ngoãn:

- Dạ! Nhìn cái bản mặt anh già hơn em thiệt!

Tàu hụ còi báo giờ chạy. Hoàn cười nhìn tôi chia tay:

- Này em - Hoàn leo lên tàu - Anh về nhé! Cảm ơn em đã chăm sóc anh tận răng và dẫn anh đi “bơi” đã đời. Lại còn cho anh đi thăm “Viện bảo tàng” nữa.

- Vậy chứ chợ Bến Thành, nhà thờ Đức Bà, dinh Thống Nhất sao anh không kể?

- Quên! - Hoàn cười - Vả lại những chỗ đó không làm nổi bật lên tính cách con gái Sài Gòn. Khiếp!

Vừa nói xong, Hoàn quay người chui tọt vào toa, chẳng kịp cho tôi có thời gian trả đũa câu nào. Tàu lại hự còi, rục rịch chuyển bánh. Tôi tính quay về thì Hoàn ló mặt ra cửa sổ:

- Em ơi! Dù gì anh thấy con gái Sài Gòn cũng tuyệt lắm.

- Còn phải nói!

Chú thích:

[1] Hướng dẫn viên du lịch.

[2] Ngoài ấy.

[3] Giỏi, tốt.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Gừng Già

Ông bà về Việt Nam lần đầu sau mười tám năm xa xứ. Ngày đó tôi chỉ là con bé năm tuổi, chưa biết thế nào là chia ly, cứ toe toét miệng ra cười. Ông bà vào phòng cách ly, nhìn nhau qua tấm kính dày, người đi kẻ tiền nhòe nhoẹt nước mắt. Thời đó, những người sang nước ngoài định cư chưa dám nghĩ có ngày được quay lại nơi chôn nhau cắt rốn, không biết bao giờ mới gặp lại người thân còn ở quê nhà. Sau này, ra phi trường đưa bạn bè đi xa, tôi không còn thấy những giọt nước mắt chia tay nữa. Nhìn cảnh mọi người bình thản hẹn nhau “vài năm làm Việt kiều về nước”, tôi lại chạnh lòng nhớ ngày tiễn ông bà.

Tuy thỉnh thoảng ông và bà gởi hình về cho gia đình nhưng phút gặp mặt sau gần hai mươi năm vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Ông có vẻ yếu và không tự tin, luôn đi nép vào người bà. Bà bé như cái kẹo, đứng chỉ đến vai ông. Một tay bà ôm chặt vào lòng cái bóp đựng giấy tờ, tay kia kéo chiếc valy bé tí ti. Hai người ngơ ngáo chậm chậm đi ra. Nghe tôi gọi, ông bà vui mừng, những bước chân lấp vấp. “Về, mình về nhà đi bà! - Ông líu ríu vội vã - Tụi nó gọi xe rồi kìa!”. Hai người lính quỳnh chui tọt vào taxi, giọng ông run run: “Cho về số 43 đường X”. Bà ngồi giữa ông và tôi. Nắm chặt khuỷu tay tôi, bà thì thầm: “Cuối cùng cũng về nhà với tụi con. Mô Phật!”. Đèn đường loang loáng sau lớp kính xe. Ông im lặng nhìn ngơ ngác ra bên ngoài. Tôi bắt chuyện rụt rè: “Ông nội thấy Sài Gòn có thay đổi không?”. Ông vẫn lặng thinh, bà trả lời thay: “Tối thui có thấy gì! Mà chắc phải thay đổi chứ, lâu quá rồi con!”.

Về nhà, ba tôi mở toang cửa chờ sẵn, ông liêu xiêu bước vào, giọng hồ hởi: “Bà ơi! Nhà của mình, số 43 đường X! Mình về nhà rồi bà ơi!”. Ba tôi

cười, trẻ lại hàng chục tuổi: “Thưa ba mẹ mới về! Tụi con chờ lâu lắm mới có ngày này!”. Bà mở chiếc va-li bé tí ra chia quà, nào sô-cô-la, nào dầu thơm, nào quần áo. Bà cười móm mém: “Bà nội nhớ hết từng người, chuẩn bị trước cả tháng nay, ai cũng có phần. Thích chưa?”. Nhưng bà lại quên những món quan trọng: quần áo của ông. Bà căn nhắc ông quên trước quên sau, đã nhắc từ lâu lắm phải soạn valy đi nhưng ông cứ lóng ngóng: “Từ từ! Tui đếm còn đến bốn ngày nữa mà!”. Đến ngày cuối cùng, ông tỉnh bơ “soạn rồi!”, thế mà giờ thành... Chử Đồng Tử. Ông đổ thừa tại bà không chịu kiểm tra, biết tánh ông hay quên thì phải phụ vào chứ. Tranh qua cãi lại một hồi, ba tôi giảng hòa, lấy áo quần đàn ông trong nhà cho ông mặc tạm hôm nay. Ông từ trên lầu đi xuống, quần xà lỏn lửng xanh ve và áo thun khuyến mãi “bột giặt Omo” màu đỏ chói lói. Đôi cẳng chân gầy tong teo bước rụt rè trên từng bậc thang. Cả nhà cúi mặt nén cười, mắt cay.

Tôi dọn cơm ra mời ông bà vào bàn nhưng ông không chịu, đòi: “Về nhà chứ! Sao ăn cơm ở đây! Mình về nhà vợ chồng thằng Hai, về số 43 đường X chứ!”. Mọi người ngả ngửa. Bà lắc đầu, mắt nhòe nhoẹt: “Ông ơi! Đừng như vậy mà! Thì mình đã về rồi nè. Không nhớ sao, hồi nãy mình xuống sân bay, có tụi nhỏ ra rước, mình đi taxi về. Ông lên lầu tắm, bây giờ ăn cơm. Mình đang ở nhà rồi đây, số 43 đường X!”. Ông vẫn ngơ ngác, nhìn chúng tôi lạ lẫm. Bà thở dài: “Đừng làm tụi nhỏ sợ!” rồi quay sang con cháu, giọng run run: “Thời gian gần đây, ba như vậy đó, mẹ rầu quá! Hề có chuyện gì xúc động là ông [1] lẩn lộn lung tung, tội nghiệp!”

Ba tôi nắm tay ông kéo ra đường nhìn số nhà, nhấn mạnh: “Số 43!”. Ông buồn buồn trở vào, ngồi xuống mâm cơm nguội lạnh. Bà vẫn chưa thôi phân trần kể lể. Từ trước đến giờ, ông là tay hòm chìa khóa, bao nhiêu hóa đơn phải chi trả, tiền được trợ cấp xã hội rót vào tài khoản trong ngân hàng mỗi tháng, điện-nước-ga và tiền chợ búa, ông quán xuyến hết. Bà chỉ việc ở nhà làm bếp cho ông ăn, chẳng phải bận tâm gì về tiền bạc giấy tờ rắc rối. Ông kỹ tính lắm, có sổ sách ghi chi li đủ loại. Ông làm kế toán trưởng từ hồi còn bên Việt Nam, đến khi sang Pháp chuyển sang làm thư ký văn

phòng sáu năm mới về hưu. Một người căn cơ rõ ràng như thế cũng có ngày lẫn lộn lung tung. “Còn Mẹ ồm ồm vậy chứ không có bệnh gì - Bà cười tự hào - Mẹ còn minh mẫn lắm!”.

Ông ăn ít dù thức ăn được nấu đặc biệt những món ngon và nhẹ bụng. Lại có cả bia mà ông gọi là “la de”. Ba tôi giải thích: ông nói tiếng Tây đã được Việt hóa (la bière), lâu lắm rồi mới nghe lại từ này. Ông đòi lên phòng mình. Căn phòng cũ của ông ngày xưa, giờ vẫn y những món đồ gỗ từ thời “Bảo Đại bú bình”. Trên chiếc bàn làm việc bốn ngăn kéo vẫn còn bảng tên của ông. Cửa sổ trông ra sân thượng nhà hàng xóm ngày xưa có trồng cây sứ Thái Lan rất lớn, nay trụ đầu mất rồi. Hồi đó tôi nhớ ông nằm trên giường một mình, bà nằm chiếu trải trên nền gạch bông. Giờ ông và bà cùng ngủ một nơi. Bao nhiêu năm sống nơi nam nữ bình quyền, hẳn ông và bà không còn thói quen cũ. Bà đuổi chúng tôi ra ngoài, khép cửa lại. Nhưng rồi ít phút sau, bà mở cửa, hỏi xin nước uống thuốc. Tôi bưng vào, hỏi bà còn cần gì nữa không. Bà đang nằm quay lưng vào tường, hỏi năm lần bảy lượt không thấy trả lời mà rõ ràng là chưa ngủ vì còn lăm răm đọc kinh. Ông cười lém, nháy mắt tiết lộ: “Bả [2] điếc!”. Thấy tôi còn tròn mắt ngơ ngác, ông giơ tay chỉ vào cái hộp nhỏ xíu đặt trên bàn ngủ, thì thầm: “Máy điếc của bà nội đó, bả tháo ra rồi!”

Mỗi sáng ông bà thức dậy sớm lên sân thượng giơ tay giơ chân tập thể dục. Bà chăm sóc những chậu hoa quỳnh rồi ngồi ngắm cây xương rồng thật to ngày xưa bà chôn con chó Mi Lu. Rồi tới giờ bà đọc kinh cầu an, bà nhắc đến đủ tên chín đứa con và cháu chắt, xin cho người thân được hạnh phúc. Ông cười: “Tu gì mà tham quá, ngày nào cũng xin xỏ!”. Ông thích nhất mình trong phòng, ngồi vào cái bàn giấy hí hoáy ghi chép. Ông lục các ngăn kéo mà ba tôi đã đặt vào những đồ vật lặt vặt ngày trước: mấy cái gọng kiếng gãy, những huy hiệu bằng đồng, hộp con dấu khắc tên ông, hộp bút gỗ đựng mấy cây bút ngòi lá tre, giấy tờ, hóa đơn, sổ sách. Những đồ vật này mấy phen tôi rình quăng sọt rác, ba tôi phải dùng đến bạo lực mới bảo vệ được, giọng bảo thủ: “Để đó cho ông nội, có ngày ông về hỏi!”. Ba

giữ cả mấy cuốn sách cũ rách, bìa ngả vàng, giấy mỏng dính, nói một cách thân thương: “Tụi nó còn lớn tuổi hơn tụi con, lớn hơn cả ba, xấp xỉ tuổi ông nội!”. Giờ ông đang say sưa ôm những cuốn sách già như ông, mặc kệ bà réo gọi có bà con khách khứa đến thăm. Ông sợ người quen, sợ người ta hỏi: “Bác Sáu có nhớ tôi không?”. Nói không thì bất lịch sự, nói có mà ngơ ngáo trả lời trệt quẻ còn quê hơn. Sợ nhất là người ta hỏi “chùng nào về bên? [3]” vì thật sự ông không còn khái niệm thời gian, sẽ chỉ biết nói đại: “Ngày mai!”. Sau đó, mọi người lại thắc mắc lung tung, nhìn nhau ý nói: “Ông lẫn rồi!?”. Ông ước phải chi khoa học kỹ thuật phát triển, ông mua bộ nhớ bằng điện tử lắp vào, tối ngủ mới tháo ra như bà sử dụng máy điếc. Ông nắm tay tôi ấm ức: Bả khéo che đậy, còn chuyện của ông nội thì cứ oang oang: “Tại ông già!”. Thì già, ai mà không phải tới lúc già! Bả nhỏ hơn ông nội có năm tuổi thôi!”

Rồi cũng tới lúc bà không thể che đậy được nữa. Đi biển, bà từ chối tắm. Mẹ tôi thuyết phục: “Nước ấm lắm, mẹ xuống nhúng chân cho vui, ra tới đây không tắm, uổng!”. Bà loay hoay sau rặng dừa rồi từ từ đi xuống bãi, ống quần xắn cao, bước đi chập choạng. Cả nhà sợ đi theo nhưng bà đuổi: “Không sao! Bà nội tắm sát bờ, để tự nhiên đi!”. Ba tôi ngồi trên bờ quan sát bà rồi thắc mắc: “Sao bà nội tắm biển mà một tay cứ đưa lên trời?”. Cả nhà nhìn nhau lắc đầu. Chốc sau, bà bị sóng ập té ngồi thụp xuống mà tay vẫn cứ giương cao, ba nhú mày đứng dậy: “Ngộ quá! Sao bà nội cứ chào cờ hoài?”. Mẹ tôi lân la xuống bãi hỏi bà lý do, cuối cùng bà xòe tay ra, để lộ bí mật: chiếc máy điếc bé xíu xiu. Ông tùm tùm cười, quay sang tôi thủ thỉ: “Công bằng!”. Nhưng lúc bà ổng thấp ổng cao lên bờ, ông nháy mắt dặn mọi người: “Đừng chọc bả tội nghiệp, già rồi mà còn tự ái cao lắm!”. Cả nhà không ai dám chọc gì, nhưng chính hai ông bà lại kèn cựa nhau. Ông thích ăn chậm chạp, vừa nhâm nhi “la de” vừa kể chuyện từ đời xưa cổ lý. Bà khiêu khích: “Sao chuyện gì xa xôi ông nhớ dai nhách còn chuyện hiện tại quên tới quên lui?”. Ông rộng lượng cười: “Dĩ nhiên, cái gì đã ăn vào bộ nhớ là nằm yên. Đầu tui chứa đựng bao nhiêu pho sách rồi đủ thứ hóa đơn nên bộ nhớ hết chỗ. Mà dù có quên cũng chưa dùng tới máy móc!”.

Bà thua cơ quay sang con cháu phân bua: “Thật ra, mẹ còn nghe được, nhưng bên đó đi bác sĩ người ta hứa cho máy miễn phí. Ngu gì từ chối! Bây giờ lậm máy rồi, gỡ ra trống trống lỗ tai!”. Cả nhà mím môi gật gù tin lời nhưng khi thấy ông cười tùm, nhếch tí mép, không ai nhin được nữa.

Sau chuyến đi biển về, có lẽ hối hận vì lỡ đưa nhau ra “đấu tố” trước con cháu, giờ ông bà quay sang khen nịnh nhau. Mẹ tôi chưa già mà gót chân đã đau vì thiếu canxi, đi chợ chồm hổm gần nhà mà cũng leo lên xe đạp. Bà không chê mẹ nhưng khen ông giỏi lắm, ngày nào ông cũng đi bộ hai cây số ra siêu thị đầu đường. Ông không thích mỗi tuần đi chợ một lần, xách nặng. Cứ thông thả từng ngày vừa đi chợ vừa tập thể dục. Chân ông dẻo dai, mấy người bà con bên Mỹ sang chơi không quen đi bộ phục ông sát đất. Mùa hè, ông xuống hồ bơi thiên nhiên gần nhà, bơi thì ít mà khoe... bộ xương cách trí thì nhiều. Năm ngoái bà còn mập, nghe lời ông, bà cũng tranh thủ ra hồ, nhưng bà không thích bơi mà chỉ vì phải... canh chừng chồng. “Coi ông ròm ròm vậy chứ nhiều bà góa thích lắm. Đầm hay Việt gì đủ hết - Bà cười trào nước mắt - Nhiều bà lợi dụng vừa nói chuyện vừa vỗ vỗ lưng ông!”. Ông được khen già mà còn đào hoa nên hào phóng khen lại bà chịu khó ăn kiêng nên có được thân hình... thiếu nữ. Nhà chỉ có hai người mà hai nồi thức ăn, bà ăn chay trường, ông lại chê thịt Tam Tạng [4]. Mỗi lần nêm đồ ăn cho ông, bà chỉ nhắm chừng chứ không nếm được, ông đòi: “Nếm đại đi. Rồi sau đó súc miệng!”. Bị Bà đem luật nam -nữ bình quyền ra thuyết, ông tiu ngriu. Nhưng ông không phải là một người chồng đùn việc cho vợ. Ông nhận nhiệm vụ giặt đồ bằng máy rồi đem xuống sân tập thể phơi, Ông còn đổ rác, hút bụi, lau chùi phòng tắm. “Chưa hết - Ông thêm vào lời Bà - Mỗi khi mẹ tui bây đi bộ nhiều vộp bẻ [5], ba còn làm thêm nhiệm vụ đấm bóp cho bà! Hà hà!”. Hai người tự lực cánh sinh quen rồi, nay về Việt Nam được con cháu chăm sóc cũng thích, có dịp nhõng nhẽo, vùi chiều chuộng, đòi uống trà ăn mứt rộn rã. “Vài bữa nữa, tui mình về bên phải tự làm hết - Bà bấm đốt ngón tay - Sao tui muốn ở lại! Hay ông về bên một mình đi!”. Ông im lặng uống một hớp bia. Hai người muốn về Việt Nam sống nốt những ngày còn lại.

Ông bà lại ra đi được hai tháng nay. Mấy ngăn bàn trong phòng ông vẫn khóa im im. Ông không nhớ đã để chìa khóa ở đâu. Bà cắn nhai: “Ba cái đồ lụn vụn đó, ai thèm lấy mà đóng với khóa!”. Ông cự nự: “Bàn tui thì tui khóa, bà không thấy bảng tên của tui ở đây sao?”. Rốt cuộc ông nhìn tôi ngại ngùng: “Thôi, ông nội chịu thua không nhớ để chìa khóa ở đâu. Mai mốt về nữa mà, sẽ trả lại con mấy ngăn tủ”. Bà viết thư về nói ông bỏ theo valy cây kéo, mấy cuốn sách và... một vỏ chai bia Sài Gòn. Còn chùm chìa khóa mấy ngăn tủ, không hiểu sao lại nằm trong một chiếc vớ ở cặp đựng giấy tờ. Bà hứa năm sau lại về vì ông càng ngày càng sa sút trí nhớ, chỉ toàn nhắc chuyện Việt Nam.

Chúng tôi chờ, chờ mãi. Hai năm trôi qua. Bà buồn, nét chữ run nghiêng nghiêng: “Cố gắng! Còn nhiều chuyện ông bà chưa sắp xếp được. Mà cũng chưa quyết định dứt khoát có về bến ở luôn không.”. Sài Gòn mùa mưa đến sớm, ba tôi ngồi trong phòng ông uống bia một mình nhìn ra cửa sổ. Tôi như thấy dáng ông cũng ngồi như thế ở trời Tây. Thời gian này ông không đi chợ mỗi ngày nữa, ông nói mình lẫn lộn, đi ra đường sợ lạc, chẳng biết về đâu. Bà nhỏ bé đi về một mình, tay này cầm chiếc giỏ đựng thức ăn bé tẹo, tay kia giương cây dù, chân bước chậm rãi sợ trượt trên thảm lá. Gió vẫn thổi cho lá vàng bay.

Chú thích:

[1] Ông ấy.

[2] Bà ấy.

[3] Bên ấy.

[4] Đậu phụ (tiếng lóng).

[5] Chuột rút.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hè Của Cô Bé Mất Gốc

Năm nay thời tiết thất thường, mới đầu hè trời đã trở nóng hầm hập suốt ngày. Grenoble nằm giữa những ngọn núi nên mùa đông cực lạnh và mùa hè thì phỏng da. Hà một mình vắt cái khăn tắm trên vai đi bộ đến hồ bơi. Tóc nó thắt thành hai bím làm khuôn mặt mười sáu nhìn như con nít Tây mười tuổi. Vóc dáng trẻ thơ nhưng bạn bè ít ai biết Hà là đứa khổ tâm. Ba Hà vừa la mắng nó vì tội nói tiếng Việt sai be bét và lảm lì không chịu nói chuyện với bà nội. Hà không hiểu tại sao ba nó nổi giận khi nó trả lời: “Con vừa giặt tay cho bà xong”. Ba cho nó là đồ mất gốc. Ba cho nó là đồ mất gốc, có một chữ “rửa tay” mà nói không xong.

Hồ bơi đông nghịt người. Lớp đang vùng vẫy trong làn nước mát, lớp năm xếp cá mè trên bờ phơi nắng để có làn da nâu. Hà leo lên cầu nhún, nó dậm chân lấy đà cho cú rơi tự do vào lòng nước xanh lơ. Lúc nghe tiếng “chùm”, Hà mơ hồ mình vừa đè lên vật gì đó. Một anh chàng trôi lên ho sặc sụa. Hà biết mình suýt gây ra “án mạng” nên búng chân trườn xuống nước mất dạng. Nhưng đã trễ, nạn nhân chết hụt kịp nhìn thấy hai bím tóc màu đen nổi bật.

Sáng hôm sau Hà lại một mình vắt khăn trên vai đến hồ bơi. Bạn bè nó theo gia đình xuống miền Nam tắm biển hay du lịch nước ngoài hết cả. Con nhỏ Natalie đi Việt Nam. Nó hứa khi nào về sẽ đem cho cô bạn gốc Việt chưa một lần đặt chân lên dải đất này thật nhiều quà của xứ sở nhiệt đới. Tụi bạn Tây rất yêu mến Hà vì nó sống động, học giỏi và thích thể thao. Tụi nó đặc biệt kết cái tên ngộ nghĩnh của Hà. Tên nó nghĩa là dòng sông nhưng khi phát âm theo tiếng Pháp tụi Tây không đọc chữ “H”. Nhỏ Natalie nói: “Mỗi lần tao gọi mày từ xa, người ta tưởng ai đánh tao đau lắm vì cứ là kéo

dài ‘A! A! A!’.” Bản thân Hà mỗi khi có kẻ nào la “A!”, theo phản xạ nó quay lại vì tưởng có người gọi. Đi học vui như thế nhưng về đến nhà Hà là một người ít nói, lơ đãng và ngơ ngác. Ba nó không biết tiếng Pháp ngoài mấy câu chào xã giao. Mẹ nó thì biết đếm để xài tiền nhưng khi coi truyền hình thì chỉ đoán già đoán non. Lúc Hà còn nhỏ, mỗi lần cần làm giấy tờ ba mẹ nó phải chạy vạy nhờ những bác Việt Kiều có học. Mấy năm nay đến phiên Hà phải giúp lại những người Việt sống không hòa nhập được vào xã hội bên này. Tuy ngầm hãnh diện về tiếng Pháp của Hà nhưng ba mẹ nó luôn hổ thẹn về tiếng Việt của nó. Tình hình trở nên căng thẳng khi bà nội từ Việt Nam sang sáu tháng nay. Bà thủ thủ đủ chuyện với Hà mà nó cứ lặng yên vô cảm khiến bà giận, bệnh tim tái phát. Hà thấy ngột ngạt nên tìm tối đa các lý do để được ở bên ngoài.

Nước mát làm cho Hà dễ chịu, nó lại vừa bị ba la tội lỗi lầm lì và không thân thiện với bà nội. Hà bơi hùng hục mấy vòng hồ mới dừng lại nghỉ. “Cô bơi giỏi quá”. Một giọng nói vang lên sau lưng làm Hà giật mình. Anh chàng người Châu Á, chất giọng còn lơ lớ của người không sinh ra ở đây. Không hiểu sao Hà lại không thích những ai mắt đen, da vàng, mũi tẹt như nó. Natalie gọi đó là một mặc cảm trong tiềm thức, khó giải thích được. Hà lịch sự nói “cảm ơn” rồi búng chân lao vút đi. Nhưng hôm sau rồi hôm sau nữa, suốt một tuần lễ, ngày nào đi bơi nó cũng bị gã trai Châu Á bám theo lân la làm quen. Nó dừng lại ở mức độ chào hỏi rồi vội vàng lặn mất tăm xuống lòng hồ sâu. Anh chàng đó bơi không siêu nên nên hay đứng xớ rớ chỗ nước cạn cùng đám trẻ con lau nhau. Anh ta phô thân hình không được cường tráng của người ít vận động. Hà cười thầm: “Đến đây để tắm chứ bơi cái gì!”.

Bà nội thềm trái cây Việt Nam nên sai Hà ra siêu thị đầu phố mua ít loại. Bà dặn: “Nếu sầu riêng không quá mắc mua cho nội một trái”. Hà nhăn mặt như đã nghe cái mùi khó chịu đó. Lần nào bà nội ăn nó cũng trốn vào... toilette. Mỗi lần như vậy ba nó lại bực mình và gia đình lại xáo xáo. Hà công nhận đó là một mùi đặc biệt, người thì thấy thơm lừng, kẻ bịt mũi

buồn nôn. Còn frômage camembert Hà thích lại làm cả nhà nó lợm giọng chê là mùi... xác chết. Ba nó cấm tiệt không cho tha về nhà bất kỳ loại frômage nào trừ “con bò cười” [1]. Hà thấy mình luôn bị chèn ép. Hà đến quầy trái cây nhiệt đới, sầu riêng đang khuyến mãi nhưng chắc chỉ nên mua thanh long thôi...

- Chào cô!

Hà ngơ ngác nhìn một anh chàng tóc đen trông quen quen. Nó đưa tay đẩy gọng kính suy nghĩ.

- Cô không nhớ tôi sao? - Anh thanh niên nhỏ nhẹ - Ngày nào ở hồ bơi chúng ta cũng gặp nhau.

- À! - Hà la lên ngạc nhiên - Thì ra là anh mấy bữa trước anh không mặc quần áo nên hôm nay nhìn khác quá!

Mấy người mua hàng đang đứng trong bán kính mười mét đều quay nhìn tò mò kẻ “mấy bữa trước không mặc quần áo gì”. Hà biết mình “hỗ”, anh chàng đỏ mặt lúng búng không nên lời. Hà vợ vội vài trái thanh long rồi nhanh chân chuồn ra quầy thu ngân. Giá đang ở hồ bơi nó đã tàng hình vào làn nước. Lần này anh chàng có vẻ quyết tâm làm quen nên đón đường nó trước cửa siêu thị.

- Cô người gốc nước nào vậy?

- Anh hỏi chi?

- Cùng là người Châu Á, tôi hy vọng chúng ta đồng hương. Tôi đến từ Việt Nam từ mùa thu năm ngoái để du học...

- Tôi quốc tịch Pháp, nhưng ba mẹ tôi người Việt!

Hà thấy rõ nét mặt vui mừng của anh sinh viên. Anh ta gần như đã nhảy lên vì không thất vọng. Trông anh thành thật đến tội nghiệp.

- Chúng ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt nhé! - Vừa đề nghị anh liền thực hiện ngay - Anh thêm nói tiếng mẹ đẻ quá!

Hà vẫn dùng tiếng Pháp, đối với nó đây mới là tiếng mẹ đẻ, nó cho anh sinh viên biết mình sinh ra ở đây nên không có khả năng trao đổi với anh bằng tiếng Việt nhưng nếu anh muốn nó sẽ giới thiệu... bà nội nó cho anh.

- Được! Nhà gần đây không? - Vẫn nói tiếng Việt với Hà, anh sinh viên hồ hởi - Anh tên Hải. Em tên gì? Có tên Việt không?

Hà dẫn Hải về giao phó cho bà nội. Hai người nhớ tiếng Việt cùng nhau nói không hết chuyện. Mẹ Hà đi làm phụ bếp ở nhà hàng về đem theo mấy món đồ xào ế bà chủ cho. Anh Hải được mời ở lại ăn cơm. Anh ăn cật lực làm Hà nấu thêm cơm cho ba nó khuya đi làm ca về. Bà nội hài lòng nghe anh kể từ tám tháng nay chỉ lo học bù đầu làm luận án thạc sĩ nên không có thời giờ để giao tiếp với ai. Thêm món ăn Việt Nam, nhớ tiếng Việt và muốn tìm Việt kiều làm quen nhưng chưa có dịp. Đến mười giờ, ba Hà đi làm nhà Hải vẫn chưa chịu từ giã. Mới nhìn qua mà ba Hà có cảm tình với anh sinh viên cao học ngay. Ba nói có một đề nghị làm Hà rụng rời:

- Ngay ngày mai cháu đến dạy tiếng Việt cho con nhỏ này. Cháu vừa biết tiếng Pháp vừa rành tiếng Việt dạy nó sẽ dễ. Sẵn ký túc xá hè đóng cửa để sửa chữa cháu cứ đến nhà bác ở, khỏi thuê chỗ khác làm gì mắc công!

Buổi học đầu tiên làm Hà lo sợ. Không phải nó ngán ông thầy từ trên trời rơi xuống mà sợ ba nó làm to chuyện nếu nó học không tốt.

- Em phải chịu khó nói tiếng Việt - Anh Hải mào đầu - Anh biết em hiểu hết nhưng ngại nói vì sợ sai.

Hà bực bội đưa tay sửa gọng kính. Và như thói quen, những lúc thế này tự dưng nó... buồn tiêu. Hà đứng dậy dợm bước.

- Em đi đâu?

- Tôi muốn đi toilette - Hà cương quyết nói bằng tiếng Pháp.

- Nói tiếng Việt xem nào! Nếu không tôi không cho đi.

- Con muốn đi đại!

Ông thầy bật cười ngặt nghẽo làm Hà ngơ ngác nhưng nhin không nổi. Nó vụt chạy đi. Lúc trở vào phòng học vẫn thấy thầy ôm bụng cười khùng khục.

- Tại sao anh cười! - Hà khó chịu hỏi bằng tiếng Pháp - Lần nào tôi nói tiếng Việt cũng có người cười hoặc tức giận.

- Sao em lại xưng “con” với anh? Lại còn nói “đi đại”, nghe không hợp với một cô bé đeo kính cận sáng láng.

Bà nội ở phòng bên nghe ồn ào bèn sang giải quyết. Thầy vỡ lẽ, thì ra Hà chỉ hay gặp người Việt lớn tuổi nên có thói quen xưng “con”, với tụi trẻ đồng trang lứa nó dùng tiếng Pháp nói chuyện với nhau cho nhanh. Còn từ “đi đại”, quả thật hồi bé thỉnh thoảng ba vẫn gọi nó dạy “đi đại” mà! Thầy biết dạy thế này gay go rất nhiều lần làm gia sư ở Việt Nam. Phải đổi phương pháp, không nên nóng vội, tốt nhất nên thân thiết với học trò “mất gốc” đã. Thế là anh nói tiếng Pháp với Hà, đề nghị nó hãy tâm sự về mình để hai người thông hiểu nhau phần nào. Biết nó cũng thật sự muốn giỏi tiếng Việt để làm vui lòng cả nhà nhưng ba nó tánh cục cằn chỉ thích lớn tiếng mỗi khi nó nói sai, anh Hải tội nghiệp cầm tay nó an ủi. Anh nói mình thông cảm cho hoàn cảnh những đứa trẻ bị hai nền văn hóa xâu xé như Hà. Anh sẽ hết lòng giúp nó, miễn nó coi anh như một người bạn tốt. Những ngày hôm sau tình hình khả quan hơn, học trò đã chịu mở miệng nói chút

chút. Nghe Hà ngọng nghịu, giọng lơ lớ, mặt hồi hộp sợ sai thầy vừa nén cười vừa cay mắt. Nhưng khi hai anh em vừa ra khỏi nhà để đến hồ bơi Hà trở nên tự tin và nói tiếng Pháp không cần xin phép. Anh Hải có vẻ thất vọng, thì ra học trò sợ phụ huynh hơn là thầy. Hà cười, hù dọa anh bằng tiếng Việt “ba rọi” của mình:

- Toi mà nói lại với ba con, con sẽ đè toi xuống đáy hồ đến lúc có những hột nước đi lên cho toi chết luôn!

- Em chứ không phải con, bong bóng nổi lên chứ không phải hột nước đi lên! Gọi bằng “anh” chứ không được “toi”...

Học trò không thèm nghe, nó đã búng chân lao vút đi trong làn nước mát để thầy đứng xớ rớ chỗ cạn với đám con nít ồn ào. Thấy lỗ bịch với cô em Việt kiều, anh chàng lần lần vịn thành hồ tiến ra chỗ sâu. Một lực kéo bất ngờ làm hai “ống sậy” của gia sư nhấc bổng lên. Uống lưng bụng nước chàng sinh viên dở thể thao được Hà kéo vào.

- Em định ám sát tôi để khỏi phải học tiếng Việt nữa phải không? - Nạn nhân tức giận ho sặc sụa - Lần đầu tiên gặp em đã từ trên cầu phi thân đè tôi xuống đáy hồ.

Ngày mai ba Hà lái xe đưa anh Hải ra phi trường Lyon. Anh hứa vài năm sau lại sang để làm luận án tiến sĩ. Khi đó chắc Hà đã nói tiếng Việt rất giỏi và không cần gia sư nữa. Hà biết anh nói thế để khuyến khích chứ nó còn trật nhiều lắm. Mới hồi hôm qua thôi khi bà nội kể chuyện những tên tội phạm mua chuộc cảnh sát, nó thắc mắc: “Sao tụi nó phải mua con chuột của cảnh sát làm gì?”. Ba Hà dạo này bớt cục tính, ông nghe lời anh Hải chịu khó học tiếng Pháp. Bởi thật bất công khi trách con gái mất gốc trong khi bản thân mình không hòa nhập được vào xã hội mới sau gần hai năm sinh sống. Đang ăn tiệc tiễn anh Hải về Việt Nam, mẹ Hà làm bể cái chén gây tiếng động trong nhà bếp, nó vào phòng ăn kể với cả nhà: “Cái chén té từ trên bàn xuống” làm thầy xấu hổ đỏ mặt.

Anh kéo nó ra sâu sau trao một món quà nhỏ. Con gấu mập ú ôm trái tim đỏ thật dễ thương.

- Đây là tim của anh, tấm lòng của một người anh dành cho đứa em mình
- Anh Hải lí nhí. Hà thắc mắc sao con trai Việt Nam thích ngụy trang tình cảm dưới lớp anh em làm gì - Nhớ đừng có phát âm sai chữ tim thành...

- Biết rồi. - Hà đỏ mặt nhớ lần nó kể bà nội bị bệnh “đau chim” làm anh Hải há hốc nhìn nó kinh ngạc. Sau khi cả hai hiểu ra, bật cười đau bụng, đến phiên bà nổi giận hai ngày - Sáng mai em đi học lại, con Natalie phone nói đem từ Việt Nam qua cho em một cái nón lá...

Đêm trở lạnh, những cơn gió mùa thu đã đến đem những chiếc lá vàng đầu tiên lìa cành. Hà nói giọng nuối tiếc một câu tiếng Việt văn chương đến mức làm thầy phải giật mình:

- Mùa hè đáng nhớ đã trôi qua...

Chú thích:

[1] Một nhãn hiệu fromage nổi tiếng của Pháp.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Chị Họ Từ Việt Nam

Vi là cháu ngoại cưng của ông bà. Cuối tuần nào, bà cũng phone đến năn nỉ Vi đáp xe lửa đến Lyon chơi. Bà dụ đủ kiểu, nào sẽ nấu những món Việt Nam rất ngon, nào sẽ cho tiền Vi mua giày, nào sẽ thuê cho Vi hình bông sen hồng trên chiếc áo lụa trắng. Vi càng ngày càng không thích đến thăm ông bà ngoại nữa. Ông bà nói tiếng Việt và bắt Vi không được quên nguồn gốc của mình. Thật ra đó là nguồn gốc của ông bà, của ba mẹ chứ nào có phải của Vi. Vi mắt hí mũi tẹt thật đó, nhưng ai bảo bắt Vi sinh ra và lớn lên cùng với bọn trẻ tóc hoe mũi thẳng. Bà nói nhiều lắm, chuyện đầu chuyện đầu, đến ông còn không chịu nổi, phải luôn miệng gắt: “Lâu quá rồi! Quên đi bà ơi!”. Tuần nào Vi cũng có lý do từ chối ông bà ngoại, nó nói mình phải đi cắm trại với lớp, phải đi sinh nhật con Linda, phải tham dự hội múa, phải làm cái này, phải làm cái nọ...

Tuần này, Vi cũng đã có kế hoạch riêng, nó sẽ đi leo núi với Christian, thằng bạn người Hy Lạp mới chuyển trường. Nhưng Vi có ý chờ mà không thấy bà ngoại phone đến rủ về Lyon. Mẹ nó lại giục, báo một tin đặc biệt:

- Tuần này con phải về ngoại mới được! Chị Linh bên Việt Nam mới sang!

- Thiệt sao? - Vi không mấy hào hứng, nhưng nó hồi hộp - Làm sao từ Việt Nam mà sang được bên đây?

- Nghe nói chị Linh được sang Pháp tu nghiệp vài tháng. Bà ngoại mày sẽ cưng chị Linh lắm đây! Bao nhiêu năm mới gặp nhau, chưa gì thấy ngoại đã lo sắm sửa đủ thứ thức ăn và đồ đạc trong nhà. Coi chừng con bị ra rìa đó ghen!

Vi không đáp lời mẹ. Nó vẫn chuẩn bị dụng cụ cho chuyến đi trượt tuyết với thằng bạn đẹp trai mới quen. Nó thấy khó chịu với giọng điệu ganh tị của mẹ. Chị Linh cũng là cháu của mẹ, gọi mẹ là cô ruột. Mỗi lần nghe bà ngoại khoe vừa nhận thư của Linh, báo tin thi đậu trường này, đạt thành tích kỳ thi nọ là mẹ lại nhắc chừng Vi: “Con thấy chưa? Con cũng phải làm sao cho giỏi, nếu không bà ngoại cưng chị Linh hơn bây giờ!”. Vi đâu có thêm tình thương của ngoại, chỉ có ngoại mới cần sự quan tâm của Vi.

Trời lạnh căm căm, tuyết phủ dày ngoài phố. Vi quấn chặt khăn, khệ nệ xách túi thể thao bước xuống xe bus, vào nhà ga. Vi chờ mười phút không thấy Christian đâu, phone vào di động thì hẵn báo tin không đi được, có mấy người anh họ ở Hy Lạp sang thăm đột xuất. Vi cáu, chửi đồng một tiếng rồi quyết định lấy vé đi Lyon, đến nhà ngoại.

Ngoại mở cửa, thấy Vi liền ngạc nhiên:

- Mẹ con đến rồi, nói con mắc đi trượt tuyết mà! Vô mau lên, chị Linh đẹp lắm, đẹp hơn trong hình nhiều!

- Dạ...

Vi chưa kịp nói lý do vì sao mình đến đây thay vì đi trượt tuyết, ngoại đã tiếp lời:

- Chị Linh học giỏi quá con ơi, giỏi nhất khóa nên mới được sang đây. Mà chị hiền lắm, không kiêu ngạo, phách lối gì hết. Chị dễ thương lắm con ơi!

Chị Linh xuất hiện, Vi nhận ra chị vì nó thường được ngoại cho xem hình mỗi khi chị gửi sang. Chị có vẻ mệt mỏi, da xanh và khá ốm yếu. Chị cười tươi với Vi:

- Chào em, chị mong được gặp em lâu rồi. Chị có quà cho Vi đó!

- Dạ, cảm ơn...

Vi đến ôm hôn chị theo lối xã giao bên đây, nó nhận ra chị lùn hơn nó cả cái đầu, tóc chị đầy những mảnh gàu trắng xóa và chị mặc một cái áo len thật lỗi thời. Chị Linh lục valy đưa nó bộ áo dài màu trắng:

- Nè, em mặc xem có vừa không? Chị may đo cho người mười bảy tuổi, mà nay thấy em bự quá!

- Em đâu có bự! - Vi cau mày, nó rất nhạy cảm khi đụng chạm đến trọng lượng cơ thể.

- Em mà không bự thì còn ai nữa? - Chị Linh vẫn vô tư - Cỡ như em, tụi bạn học Việt Nam hay gọi là voi, mà không, phải là khủng long mới đúng.

- Ở bên đây như vậy là thường! - Mẹ Vi lên tiếng cứu vãn tình hình - Ai như Linh, nhìn giống suy dinh dưỡng quá.

- Giống cái gì cô, suy dinh dưỡng thiệt đó chứ! - Chị Linh vẫn vui vẻ - Thời con mới sanh thiếu đủ thứ thức ăn, lúc tuổi đang lớn cũng không đủ chất bổ. Con đâu có ăn sáng, cũng đâu biết uống sữa.

Bà ngoại đột nhiên chạy đến ôm lấy chị Linh, chua xót nựng nịu: “Tội nghiệp cháu tôi, chịu nhiều thiệt thòi. Vậy mà sao con học giỏi, hay vậy!”. Chị Linh chưa kịp phản ứng, ngoại lại nói tiếp: “Nhưng tướng con mình đây như vậy mới đẹp, mặc áo dài mới có eo. Tụi siêu người mẫu bây giờ còn ốm hơn con nữa. Tụi nó phải kiêng cử đủ thứ mới có được thân hình mảnh mai đó!”

- Thôi lo dọn cơm đi mẹ! Con Vi đói bụng rồi kìa, sáng nó đi gấp chưa ăn sáng!

Mẹ của Vi lên tiếng, không muốn bà ngoại dành nhiều ưu ái cho chị Linh, sợ Vi ganh tị. Ngoại gắt:

- Không ăn sáng một ngày có sao! Con Linh ở Việt Nam không được ăn sáng suốt cả thời thơ ấu đó!

- Mẹ!

Vi bực, gọi mẹ. Trùng lúc với mẹ nó cũng đang gọi ngoại, giọng khó chịu. Chị Linh thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng bèn lẳng lặng bỏ vào phòng. Ngoại tức giận:

- Tụi bây là một lũ ích kỷ, sống trong sự thừa mứa vật chất mà không biết quan tâm đến ai. Tụi bây đừng tưởng còn trẻ, còn khỏe, còn ra đời đi làm được là bày đặt phách lối. Ai cũng tới lúc già, tới lúc cần người thân.

- Ngoại... - Vi ngạc nhiên, nó chưa bao giờ thấy ngoại lớn giọng với nó - Ngoại làm sao vậy?

Ngoại không trả lời, vô bếp nấu nướng. Vi ra phòng khách bật truyền hình, xem MTV. Chị Linh lò dò đến bên Vi trò chuyện:

- Em học lớp mấy rồi? Định vô đại học nào chưa?

- Tính học Y khoa!

- Giỏi vậy! - Chị Linh reo - Còn bao giờ em về Việt Nam chơi? Phải về một lần chứ em, về cho biết quê mình!

- Dạ...

- Em được sống gần ngoại thích quá. Hồi đó chị năm tuổi thì nội sang đây. Chị tưởng nội đi đâu vài bữa rồi về, ai dè đi luôn. Chị nhớ nội lắm, tưởng một thời gian rồi quên, nhưng không quên được em à!

- Dạ... - Vi ậm ừ, nó thấy chị Linh cũng nói nhiều giống ngoại quá.

- Em được ngoại cưng lắm đó, thư nào viết về bà cũng khen em ngoan, chơi thể thao giỏi, hoạt động xã hội nhiều. Nghe nói em chơi piano hay lắm phải không?

- Dạ... - Vi ngượng ngạo -... cũng được!

- Hồi đó chị cũng mê được học đàn piano lắm, nhưng ba mẹ chị nói không có tiền mua đàn piano, thôi học đàn tranh vậy, vừa truyền thống vừa phù hợp với mức sống của gia đình.

- Dạ...

Dường như nhận ra Vi không hưởng ứng chuyện trò tí tê của mình, chị Linh đứng dậy vô bếp nói chuyện với ngoại. Vi đột nhiên muốn phá chị, nó ghét hình ảnh nhỏ nhẹ, dịu dàng của người chị họ từ Việt Nam sang.

Trong bếp, ngoại và mẹ đang xào nấu, chị Linh ngồi trên chiếc ghế đầu huyền thuyên chuyện bên Việt Nam. Vi chằm chọc:

- Nghe nói con gái bên nhà giỏi nội trợ lắm mà, sao chị Linh không phụ ngoại và mẹ nấu ăn, lại ngồi chơi như vậy?

- Không ai cho chị làm hết! - Chị Linh vô tư - Mà thật ra, bên Việt Nam chị cũng không nấu được những món cầu kỳ. Thời gian chị dành cho việc học nhiều lắm!

- Vậy một hồi ăn xong, chị phải rửa chén đó nhé! - Vi vẫn không buông tha - Rửa hết tất cả đó nhé, được không?

Vi chợt nhận ra chị Linh nhìn nó bằng một ánh mắt vừa thất vọng vừa giễu cợt. Chị cười, môi hơi nhếch:

- Vi ăn hiệp chị vậy? Nếu rửa thì cùng rửa!

Từ lúc đó, chị Linh không nhìn Vi thêm nữa, cũng chẳng bắt chuyện gì với Vi. Chị chỉ nói chuyện với ông bà ngoại, thỉnh thoảng trả lời những câu hỏi của mẹ Vi. Ăn cơm xong, chị lẳng lặng dọn xuống rồi đứng rửa tất cả chén bát. Vi mở TV xem, trong lòng vừa hả hê vừa xấu hổ. Chị Linh dọn dẹp xong rồi vào phòng đấm lưng cho bà ngoại và trao đổi về tình hình bên Việt Nam với ông ngoại. Mẹ Vi đến bên nó nói nhỏ:

- Sao con không chơi với chị Linh?

- Không thích!

- Chị đã cho quà con mà!

- Không thèm!

- Con cũng không trò chuyện với ông bà?

- Không hợp!

- Con... - Mẹ Vi thở dài -... con làm vậy thì chẳng ai thèm thương con nữa đâu.

- Không cần!

Vi gắt khá to làm mọi người trong phòng bên thò đầu ra dò hỏi. Mẹ Vi lắc đầu ra dấu với mọi người rồi nói nhỏ, sợ nó nghe (nhưng nó nghe khá rõ):

- Con Vi càng lớn càng mất dạy giống tụi trẻ bên đây! Phải chi còn ở Việt Nam quất cho nó mấy roi!

Chiều chủ nhật, sau khi ăn cơm xong chị Linh đến bên Vi:

- Em cho chị đo lại, chị về Việt Nam sẽ đặt may áo dài khác cho em!

- Dạ...

Vi ngơ ngác, đứng dậy cho chị Linh lấy sợi thước dây choàng vào người nó. Một lần nữa nó nhận ra chị quá gầy gò, nhỏ bé và tóc đầy gàu trắng xóa.

- Ngày mai chị trở về trường trên Paris rồi - Chị Linh nhỏ nhẹ - Ở ký túc xá một mình buồn lắm. Chắc chị sẽ rất nhớ ông bà...

- Chị thương ông bà lắm sao?

- Ừ! - Chị Linh gật đầu, trông rất thành thực - Em sướng, được gần gũi ông bà. Ông bà già rồi, sống một mình như vậy thật tội. Lúc nào bà cũng mong có con cháu đến chơi. Hồi em còn nhỏ, bà giữ em mà, phải không? Bà khoe hồi đó em cứ đeo bà chặt cứng!

- Dạ...

- Vi à! Chị còn tặng em cuốn sách ảnh Việt Nam này nữa - Chị Linh đưa Vi cuốn sách dày như tự điển - Em xem xong bảo đảm sẽ thấy muốn về quê mình, về một lần thử xem!

Vi đoán chắc ngoại hay mẹ đã kể rằng Vi nhất định không chịu về Việt Nam, nó nghe nói ở đó có nhiều côn trùng, thời tiết nóng bức và ô nhiễm rất nặng.

- Cảm ơn chị! - Vi đón lấy cuốn sách nặng - Chị đem từ Việt Nam sang hả? Hành lý của chị chắc nặng lắm!

- Ừ! Chị ráng đem!

- Chị nhỏ xíu như vậy...

- Vi bỏ lưng câu, nó ôm cuốn sách chạy vô phòng đóng cửa lại.

Mọi người tiễn chị Linh ra sân bay, về Việt Nam trong làn gió nhẹ và ánh nắng vàng đầu xuân. Trời vẫn còn rét lắm nên thân hình gầy gò của chị được trùm bao nhiêu là áo. Hành lý của chị đã khá nặng. Chị mua rất nhiều

quà đem về. Bà ngoại cứ làu bàu: “Tội nghiệp! Ốm yếu vậy mà ham xách cho nặng!”. Lúc chị chào mọi người vào phòng cách ly, Vi đưa chị một gói quà thắt nơ xanh: “Em biết hành lý chị quá nặng rồi! Em phục chị thiệt đó! Nhưng chị nhận thêm cho em một tí nữa nhé!”.

Chị Linh như con rùa nhỏ mà ham đeo bông, lưng đeo chiếc ba lô trĩu nặng ì ạch bước. Chị còn cố quay lại ra dấu tạm biệt mọi người và kịp nghe Vi hứa: “Hè này em sẽ đi làm thêm để dành tiền, năm sau về Việt Nam thăm chị!”. Bóng chị đã khuất. Ngoại chùi nước mắt: “Tội nghiệp! Tội nghiệp! Mà Vi tặng gì cho chị Linh vậy?”

Vi cười, không đáp. Bí mật giữa chị em gái với nhau. Trên máy bay, chị Linh đã mở gói quà thắt nơ xanh, chai dầu gội đầu chống gàu loại đặc biệt dành cho tóc đen đang làm chị đỏ mặt, và đỏ cả mắt nữa...

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hội Những Người Già Xa Xứ

a tôi nói người già thường như trẻ thơ: hay giận dỗi, làm nũng và thích được người thân quan tâm đến. Người già sống chung với con cháu đã thấy có vấn đề, hưởng hồ gì ông bà nội tôi sống thui thủi một mình, lại cô đơn trên đất khách quê người.

Cuối cùng thì Trời Phật cũng thương cho bao đêm tôi thắp nhang cầu nguyện có ngày gặp lại ông bà. Nhân chuyến đi Pháp miễn phí của mình, tôi tranh thủ xẹt qua Thụy Sĩ. Đáng lý ra tôi nên giữ bí mật này cho đến phút chót nhưng ba tôi trong lúc vui mừng đã lỡ bật mí cho nội tôi hay khi bà gọi điện về. Tội nghiệp, bà đếm từng ngày, mong từng đêm được gặp lại đứa cháu đã không thấy mặt từ mười mấy năm nay.

- Trời đất ơi! Sao mà con ốm dữ vậy?

Tôi lỏn lẻn cười, thấy còn bờ ngõ lắm. Bà nắn bóp tay tôi, kéo đầu tôi xuống hôn chụt chịt. Ông tôi không nói gì, chỉ đứng nhìn.

- Ba má con khỏe không? - Cuối cùng ông cũng lên tiếng - gặp mặt mày ở đây mà không biết đến bao giờ mới gặp ba má mày.

Bà nội lẳng xằng chạy ra chạy vào lấy cái này bỏ cái nọ, nấu nấu nướng nướng và miệng không ngớt la lên:

- Mô Phật! Hôm nay vui quá! Có cháu nội qua thăm!

Nhìn bà, tôi nhớ lời ba tôi so sánh người già như trẻ nhỏ, niềm vui của nội phô bày ra như trẻ nhỏ được quà. Tôi quay mặt đi, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Bà nội có lần viết thư tả cảnh quanh nhà đẹp như truyện cổ

tích quả thật không sai. Đã vào thu nên cây cối rụng lá tạo thành một thảm dày dưới đất. Tiếng suối chảy ầm ào vọng đến thật vui tai. Mấy con bồ câu bay sà xuống bậu cửa sổ mổ vụn bánh mì. Thấp thoáng bóng mấy con sóc nhỏ tí ti chuyền cànht thật dễ thương.

- Đẹp không con? Đẹp quá há? - Bà nội đã đến sau lưng tôi - Ở đây vui lắm, cây cối, chim muông đủ hết.

- Vui gì mà vui! Ông nội xen vào - Nhìn mười mấy năm nay rồi chưa chán sao? Đẹp thì đẹp thiệt nhưng đâu phải của mình mà vui.

- Đó! Con có nghe tiếng suối chảy róc rách không? - Bà nội nói tiếp, không để ý đến những lời “phá bình” của ông - Chút nữa ăn cơm xong bà nội dẫn con vô rừng chơi, ngắm suối và hái táo ăn.

- Chà! Lãng mạn quá ta! - Ông nội lại xen vào - Cái đó là hệ thống thoát nước từ trong thành phố chảy ra, gọi đại nó là ống cống cho rồi. Còn táo người ta trồng làm cảnh bà biểu nó hái, tụi Thụy Sỹ bắt thường [1], bà cho nó tiền trả đó ghen!

Lần này bà tôi cụt hứng không thèm che giấu, te tái đi vô bếp, miệng lẩm bẩm:

- Thọc gậy bánh xe hoài! Toàn nói những chuyện làm người ta mất vui.

Cho dù ông tôi đã ngán ngẩm cảnh thì đối với tôi nó vẫn còn thần tiên lắm, nên thơ lắm, tuyệt vời lắm. Tôi đòi bà nội dẫn vô rừng chơi ngay sáng ngày mai. Bà vui vẻ trở lại và ngồi tả cảnh tả tình tiếp. Lần này rút kinh nghiệm, hai bà cháu vô phòng đóng cửa lại để ông nội không có dịp làm phiền.

- Cho ông hết nói ra nói vô, hí hí!

Bà nội cười hồn nhiên và lấy làm khoái chí với sáng kiến loại ông ra khỏi cuộc chơi. Hai bà cháu tâm tình với nhau chưa được bao lâu thì ông nội gõ cửa:

- Ê! Vô được không?

- Chuyện gì? - Giọng bà nghe thật hách - Tụi này đang tâm sự. Không có chuyện gì khẩn cấp thì yêu cầu rút lui có trật tự.

- Bà có téléphone kìa! Ở đó mà làm cao!

- Bà nội giật mình xô cửa chạy ra không quên căn nhắc:

- Sao không nói sớm?

- Đã bị điếc mà còn bày đặt đóng cửa - Ông nội vẫn chưa tha - Bữa nay mới kiếm được đồng minh nên làm bộ làm tàng với tôi. Nó về rồi bà đừng có đi theo tôi nói chuyện à nhe!

Bà nội trở vô nói cho ông hay người ta gọi đến để báo tin một bà bạn đã mất sáng nay. Vậy là sớm mai ông bà tôi phải đi Genève viếng đám ma.

- Nhưng mà hai đứa mình đi hết rồi để con bé ở nhà với ai? - Bà nội lo lắng - Hay rủ nó theo luôn nhe!

Tôi trấn an ông bà là từ hồi tôi còn nhỏ xíu đã không ngại ở nhà một mình thì căn hộ nhỏ tẹo này của ông bà có gì đáng sợ đâu.

Sáng sớm hôm sau, ông bà nội lên đường sau khi đã dặn dò tôi đủ thứ chuyện và lấy ra một tá băng video. Tôi coi chưa được ba cuộn thì ông bà về tới, đã chiều tà rồi. Bà tôi không lú lo nói như chim nữa. Ông nội càng trầm mặc.

- Ông bà nội đi đám ma có vui không?

- Đi đám ma mà vui cái nỗi gì? - Ông nội la - Chắc bên Việt Nam có kèn có trống nên con thấy vui. Phải chi lúc sáng cho con theo luôn để con thấy bên đây đám ma ghê rợn đến cỡ nào!

- Buồn lắm con ơi! - Bà nội rầu rầu - Bên đây người ta quan trong nhà xác chớ đâu có cho đem quan tài về nhà. Như căn hộ này đâu có được phép làm đám ma, gây ồn ào cho hàng xóm. Phải làm ở chỗ công cộng. Khách viếng đâu có bao nhiêu người, chỉ có mấy ông bà già cùng hội với nhau chứ mấy người trẻ đi làm hết rồi. Nhang khói cũng lừa thừa, không khí hôi mùi thuốc sát trùng. Sao bà nội sợ chết quá con ơi!

- Chết mà sợ! - Ông tôi yếu ớt cắt lời - Ai mà không phải chết. Vậy sao bà đòi tu, ăn chay trường cả năm nay rồi và miệng lúc nào cũng nói không muốn luân hồi. Chết là giải thoát, sống gửi chết về!

- Ý tôi nói sợ là phải chết giống bà Mão - Bà nội quay sang tôi phân bua - Con coi, bà sống trong viện dưỡng lão, chết không gặp mặt con cháu, chết rồi quan trong nhà xác, lạnh lùng, tủi tủi sao đó con ơi! May mà còn có mấy người bạn già đi viếng và có sư cô trên chùa đến tụng kinh cầu siêu.

- Thì tôi đã nói với bà là mình phải về Việt Nam đi, rồi chết ở đó mà bà không chịu.

- Vậy không lẽ mình về báo hại tụi nó rồi chết trong nhà tụi nó?

- Chứ không lẽ nó cho mình nằm ngoài đường. Bà sao mà ảnh hưởng lối sống bên đây, lúc nào cũng sợ làm phiền con cháu. Tụi nó làm phiền mình cả đời có ai nói gì đâu, chỉ có lúc chết mới phiền lại chút xíu. Cả đời mới chết một lần chứ có chết hoài đâu?

- Nhưng mà tôi thấy lương tâm mình cắn rứt.

Ông tôi sững người rồi bỏ về phòng nằm. Bà nội nhìn tôi len lén kỳ kỳ:

- Con đừng có nghe lời ông nói. Khi không đã bỏ đi lâu quá rồi nay lại trở về báo con báo cháu. Tại ông nhớ quê hương quá nên nói vậy thôi chứ làm sao về được?

- Sao lại không được? - Tôi thấy thương ông bà nội quá - Về đi! Ở nhà của con đó!

- Kỳ lắm con! Lương tâm bà nội không cho phép - Mắt bà mờ sương - Ngày xưa lúc khổ cực quá ông bà nội đã bỏ quê, bỏ ba má con và tụi con để qua đây với mấy cô chú. Giờ lẽ nào đến phút cuối đời lại quay về làm rộn tụi con. Con coi, ông bà nội có chín đứa con, con cả là ba con ở lại Việt Nam, tám đứa còn lại đều qua đây mà có đứa nào lui tới với ông bà đâu. Có gia đình rồi là tách ra hết, chưa có gia đình cũng ở riêng cho độc lập. Có đứa nào nghĩ tội nghiệp cho ông bà nội đâu! Mà thôi, con đã qua được tới bên đây thăm ông bà là mãn nguyện lắm rồi.

“Hội những người già xa xứ” của ông bà nội hôm nay đến thăm tôi. Quả thật là toàn những ông bà già trên bảy mươi, ai cũng vui vẻ, mạnh khỏe và xông xáo. Có người phải đi xe lửa, rồi đổi nhiều chuyến xe bus mới đến được nhà ông bà tôi. Mọi người hỏi han tình hình quê nhà, có hơn phân nửa là đã về Việt Nam chơi vài lần.

- Lần này là bà hồi hương, về thiệt nhe con - Bà Lý mau mồm mau miệng lớn tiếng giải bày - Về ở luôn đó chứ không trở qua nữa đâu. Bà còn một thằng con trai, nó sửa sang sẵn nhà cửa cho bà rồi. Chờ bà xong “nhiệm vụ” bên đây là bay về liền.

- Bà có “nhiệm vụ” gì? - Tôi thắc mắc - Bà đâu còn đi làm công sở gì đâu!

- Nhiệm vụ này thiêng liêng lắm con ơi! Ở bên đây ai cũng phải làm hết!
- Một bà cười nửa hóm hình nửa chua chát - Bà nội mày cũng từng gánh

vác nhiệm vụ này trong vòng bảy năm chứ ít ỏi gì! Còn tao phải đến hết năm sau mới xong “nhiệm kỳ”.

- Bà chị than thở gì? - Một ông già xen vào giành quyền được nói - Tôi là đàn ông đàn ang mà cũng phải gánh vác nhiệm vụ đó. Minh mà không làm thì lương tâm nó cắn rứt lắm.

- Ở đây đâu có ai bằng tôi - Một bà nhỏ thó nãy giờ im lặng giờ cũng lên tiếng - Tôi đã qua “thâm niên” hai mươi năm rồi đây, vậy mà cũng còn bị dày xéo, chưa làm vừa lòng “bà chủ”.

- Tại bà không biết “đấu tranh” - Bà Lý bất bình thay - Tôi ngày mới qua cũng như bà nên tụi nó ăn hiếp, đi chùa cũng không cho, bạn chết đi đám ma nó cũng cần nhẫn. Tôi phải dùng chân lý để đấu tranh cho lẽ phải nên bây giờ mới được đi chùa mỗi tháng một lần, đỡ khổ!

Tôi thật không hiểu họ đang nói về “nhiệm vụ” gì, “tụi nó” là ai và tại sao phải “đấu tranh”. Cố nghe để tự suy đoán không được tôi đành hỏi thẳng:

- Mấy ông bà đang nói chuyện gì vậy?

Cả hội cười ồ. Ông nội tôi giờ mới chịu mở miệng:

- Mấy ông bà già bên đây bị giữ cháu đó mà. Nhưng cháu không giống bên Việt Nam, không phải muốn nuôi sao cũng được, muốn rầy dạy sao cũng được và nhất là không được đánh cháu. Ở tù chết!

- À thì ra... - Tôi vỡ lẽ - Giữ cháu nội cháu ngoại đó mà! Làm gì mấy ông mấy bà dùng toàn từ “đao to búa lớn”.

- Sự thật là vậy đó con ời! - Bà Lý đều giọng - Không đơn giản đâu, có ở trong cuộc mới thấu. Giữ cháu ruột mà như làm vú em, nếu cháu là con lai thì còn phiền não nữa. Sáng trước khi vô sở, cha mẹ tụi nó để lại danh sách

các việc phải làm, phải chăm sóc trẻ theo tiêu chuẩn bên đây, có giờ ăn, giờ ngủ và giờ đi dạo trong công viên. Chiều về bị xét nét xem có làm đúng không. Tối tháng ăn lương, không muốn nhận cũng phải nhận. Đâu giống như bên Việt Nam, ông bà có quyền rầy dạy, nuôi nấng theo ý mình. Bởi khổ tâm vậy nên có lần bà “đình công”, cho thằng cháu lai đi nhà trẻ, bà còn để thời gian đi chùa niệm Phật và gặp gỡ bạn bè đồng hương nữa chứ! Nhưng mà rốt cuộc cũng không đành lòng. Rồi lại tiếp tục giữ cháu, hết đứa này đến đứa khác.

- Thì đi chùa làm gì mà lại bỏ cháu. Tội nó cũng là “chúng sanh” mà - Bà nội tôi có ý kiến - Làm công quả chi cho xa xôi, cháu ruột mình mà mình không chăm giữ. Chỉ buồn, con cái coi cha mẹ như người làm công ăn lương.

Ra là vậy, thế mà có bao giờ bà nội viết thư than thở về chuyện này đâu, lúc nào cũng nói mình sung sướng, mình hạnh phúc, mình tự do.

- Con ơi! Ông bà bên đây xuống giá lắm - Bà Lý lại ta thán - Con cái lo cho chó mèo còn thấy vui hơn là lo cho cha mẹ. Bởi vậy bà quyết chí hồi hương, năm sau thằng cháu nó vô cấp hai, tự đi xe bus được thì bà về. Bà nhớ Việt Nam lắm, thương Việt Nam lắm, tội nghiệp! Chiều ba mươi Tết đứng bên cửa sổ phòng bà nhìn xuống hồ Léman, thấy nước dâng lên mà nhớ quê mình ghê gớm.

Về Việt Nam rồi tôi vẫn nhớ như in cảnh ông nội xách giỏ đi chợ hằng ngày. Ông băng qua con đường mòn trong rừng, leo hai cái dốc thì ra tới đường cái. Ông nói phải đi bộ hằng ngày để luyện tập đôi chân, trời lạnh mà bó gối nằm nhà là chân càng cứng đơ hết. Còn bà nội thì ngày nào cũng ăn mặc chỉnh tề rồi mới dám mở cửa phòng xuống nhà dưới mở hộp thư. Cất công như vậy nhưng nhiều khi chả có cái thư nào ngoài một chồng giấy tờ quảng cáo.

Bà nội không kể khổ cái thời phải giữ mấy đứa em họ của tôi nhưng tôi biết vì bà không muốn nói xấu con mình. Mấy ngày ở chung với bà, gởi chuyện cho bà thì bà lại tuôn ra cả dòng sông buồn tủi.

- Chỉ có con là chịu nghe bà nội tâm sự. Mấy cô chú của con mỗi lần nghe bà nội nói là gắt lên: “Mẹ làm như tụi con là cái thùng rác, trút đủ thứ hết!”. Ở bên đây kiếm được một người chịu nghe mình khó lắm. Nay gặp con cho bà nội cởi bỏ hết nỗi lòng. Con không tu mà như Bồ Tát.

Gần Tết, bà nội viết thư về, kể bà Lý và mấy bà bạn khác đã về Việt Nam ăn Tết. Vậy là năm nay bà Lý khỏi phải nhìn nước hồ Léman dâng lên ngậm ngùi rồi. Còn ông bà nội vẫn chỉ thấy tuyết một màu trắng xóa mà không sao liên tưởng được ở Việt Nam có cảnh nào buồn đến như vậy không?!

Chú thích:

[1] Bồi thường.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Mưa Phùn

Hà Nội by night không rực rỡ, tráng lệ như Sài Gòn, tối nay lại càng trầm lặng, man mác. Cái lạnh của ngày giáp Tết len lỏi vào lòng tôi. Mai xa rồi...

- Em đi rồi... - Duy lên tiếng có vẻ tiếc nuối -... vắng hẳn tiếng cười.

- Không lẽ cả Hà Nội này sẽ chẳng còn ai cười?

Tôi hỏi lại và như thói quen tôi đệm vào câu nói của mình một chuỗi tiếng cười vô tư. Duy cho xe chạy chậm lại, tôi hơi sợ.

- Sao anh không chạy nhanh lên? - Tôi hỏi - Còn về lệ để mấy anh chị kia chờ.

- Anh chỉ muốn thời gian chậm lại - Duy trầm giọng - Mai em đi rồi...

- Đi rồi thì đã sao? - Tôi không thích nghe cái giọng tí tê ấy - Thời gian vẫn cứ trôi một cách bình thường.

Duy không để ý thấy tôi có vẻ gắt, anh vẫn nói. Anh kể kể kỷ niệm mấy ngày qua. Giọng anh buồn, nghe rất chân thật. Ở thì anh đã giúp tôi, đã nhiệt tình hướng dẫn tôi tham quan thành phố. Nhưng tất cả những điều đó không đáng để anh buồn bã quá sức khi tôi về Sài Gòn. Tôi thấy ngọt ngào khi phải nghe những lời thề lương, nặng nề.

- Có gì đâu mà anh làm em thấy... Anh đừng nói nữa có được không?

- Anh xin lỗi, nhưng...

- Anh chạy về nhà nhanh lên! Để người ta chờ - Một lần nữa tôi hối thúc
- Em lạnh lắm rồi!

- Tay em đâu?

- Trong túi!

- Đưa anh nắm cho đỡ lạnh! - Duy sẽ sàng đề nghị rồi đột ngột hỏi - Ngại gì?

Cũng chẳng có gì phải ngại, từ lúc tôi gặp Duy đến giờ anh nắm tay tôi khá nhiều lần. Lần đầu trong vũ trường, khi nhảy với nhau. Mấy lần sau lúc thì anh giúp tôi leo núi vào chùa Hương, lúc để đỡ xuống đèo. Tôi không quan tâm đến những cái nắm tay đó. Còn lần này...

- Em để trong túi được rồi - Tôi từ chối - Cảm ơn anh Duy!

Tôi nghe Duy thở dài. Tự nhiên tôi thấy nặng nề. Lúc nhảy đầm, tôi chủ động đưa tay cho anh nắm, lúc đó tay tôi cũng rất lạnh. Duy tán tỉnh tôi vụng về và nhảy cũng không hay. Trong điệu rumba, gần như tôi phải đẩy anh đi thay vì theo luật, anh phải dìu tôi.

- Chắc anh phải theo em vào Sài Gòn quá! - Duy thì thầm - Cho không?

Tôi mỉm cười, không đáp. Tôi thấy nhớ người đó. Giờ này, trong lúc tôi đang nhảy với một người con trai mới quen được bốn tiếng đồng hồ ở Hà Nội, người đó ở đâu? Làm gì? Tết này người đó có phải đi công tác xa như năm ngoái không? Bất giác, tôi rùng mình, nhích người ra xa Duy. Biết đâu trong đám người ngồi dưới kia, trong bóng tối, có người đó. Từ lúc ở Hà Nội đến giờ, tôi cứ ao ước có một phép lạ xảy ra: người đó đi phiên dịch ở Hà Nội và tình cờ gặp tôi, giữa thành phố lạ không có những người quen hay trêu chọc, người đó sẽ mạnh dạn hơn.

Khi Duy nắm tay tôi leo dốc vào động Hương Tích, tôi lại nhớ đến người đó. Nhưng tôi không rút tay mình ra khỏi Duy như đã từng nhích người ra xa anh hôm ở vũ trường. Tôi cần bàn tay Duy trong lúc này.

Chưa bao giờ tôi dám nghĩ sẽ có một ngày tôi và người đó tay trong tay. Duy bóp chặt tay tôi, không phải anh chỉ muốn giúp tôi leo núi. Cái cách nắm tay đó, tôi biết. Trước Duy cũng có nhiều người con trai nắm tay tôi và cũng chỉ ở trong những trường hợp đại loại như tôi và Duy bây giờ. Chưa bao giờ tôi thấy mình xúc động trước những va chạm như thế. Còn đứng trước người đó, chỉ đứng trước thôi. Cảm nhận ánh mắt dịu dàng thân thương, tôi đã gai người. Rồi tôi ngờ vực, biết người ta có gì với mình không? Còn Duy, ngay từ giây phút đầu gặp mặt tôi đã linh cảm anh thích mình. Rồi từ những câu tán tỉnh vụng về đến những lời nói đơn giản nhưng thiết tha, tôi biết mình có phần nào mến Duy. Tiếc là chẳng bao giờ anh để tôi nghĩ đến anh quá ba mươi phút. Anh vô tình làm gì đó hay nói gì đó khiến tôi lại nghĩ đến người đó.

Có lần Duy chiếu video cho tôi xem dạo anh qua Paris chơi. Anh thuyết minh đâu là tháp Eiffel, đâu là đài phun nước. Tới đoạn có hình ảnh một ngôi nhà thờ, anh bảo:

- Đây là nhà thờ Maria trong truyện “Thằng cụt” của Victor Hugo đó!
- Là nhà thờ Đức Bà trong truyện “Thằng gù” - Tôi ngao ngán - Sao anh nói “cụt”?
- Anh không rõ thằng đó gù hay cụt nữa – Duy cười hiền lành - Chắc em đúng, sinh viên văn chương mà!

Người đó cũng được qua Pháp, cũng đến Paris và cũng quay phim. Chiếu cảnh nhà thờ Notre Dame de Paris, người đó còn giảng rõ nhà thờ xây dựng theo lối kiến trúc gì nữa.

Duy bận veston rất bảnh bao nhưng khi sổ mũi, anh chẳng có một cái khăn tay nào. Thấy anh lúng túng, tôi thương cho mượn khăn của mình. Vậy mà Duy phụ lòng tôi. Đang ngồi ăn miến lươn, anh hồn nhiên hỉ mũi ngay trước mặt. Lần đó, tôi bỏ dở tô miến đang ăn nửa chừng. Ngượng, quê, chán hòa lại chặn ngang cổ họng. Tôi nói dối lỡ bỏ ớt vào cay quá ăn không được. Tôi nhớ những trưa nắng gắt, đang đứng lớp, mồ hôi cứ túa ra đầm đìa, người đó nhẹ nhàng xin lỗi rồi đi ra hành lang rút khăn tay lau trán. Những buổi sáng trời lạnh, người đó khoác thêm chiếc áo gió đến trường. Mặt trời lên cao, người đó ra ngoài hay đi xuống cuối lớp. Những kỷ niệm về người đó làm thiện cảm tôi dành cho Duy không trọn vẹn. Duy hiền lành, thật thà với mọi người. Khác với những cậu ấm con ông cháu cha, Duy tuy không học lên cao nhưng rất chăm chỉ làm việc. Và tôi mến anh vì lẽ đó, chắc vì lẽ đó thôi.

- Tay em đâu rồi? - Duy lại đề nghị - Cho anh nắm đi! Anh sẽ làm nó nóng lên!

- Thôi, được rồi! - Tôi khổ sở từ chối - Anh chạy về nhanh đi!

- Mai em đi rồi, tất cả chỉ còn là kỷ niệm - Duy thì thầm - Sao chúng mình gặp nhau ít quá, rồi lại chia tay?

- Nếu muốn, anh cứ vô Sài Gòn đi! - Tôi nói to cổ át cái không khí nặng nề - Anh sẽ thấy mặt em.

- Anh sẽ vào!

Duy đáp rất khẽ và chiếc xe chạy rất chậm. Tôi đâm hoảng:

- Coi như em chào tạm biệt anh tối nay luôn. Em cảm ơn anh mấy ngày qua đã giúp đỡ em rất nhiệt tình. Em rất nể anh, anh thật đáng hoàng, đứng đắn!

- Em đừng nói vậy anh còn buồn thêm - Giọng Duy rất tha thiết - Thà em vẫn nói với anh bằng cái lối đốp chát như mọi khi, anh thấy còn dễ chịu hơn.

- Ví dụ như nói: ở tuổi anh mà bày đặt để râu thì nhìn vừa già vừa đều đó hả? - Tôi cố gắng pha trò - Anh thích em nói vậy đó phải không?

- Thật ra thì mấy ngày qua, em nhận xét anh là người thế nào?

- Thì em nói rồi, đàn ông và đứng đắn!

- Cảm ơn em!

Tôi nghe Duy thở dài. Có phải tại lời nhận xét của tôi đã đè nặng lên tình cảm của anh? Anh không thể làm khác đi những gì tôi đã nghĩ tốt về anh. Duy hơi tăng ga.

- Đã nhiều lần em nói với anh là em có người yêu rồi - Tôi nhắc lại - Sao anh không tin?

Tôi biết mình nói câu này hơi ác nhưng tôi không muốn Duy cứ dây dưa chuyện này mãi. Khi nhận thấy Duy có tình cảm với mình, tôi sợ nên bịa đã có người yêu và tả người yêu mình là người đó. Duy không tin vì thấy tôi không nghiêm túc lắm.

- Nếu đến giờ phút này mà em còn nói điều này thì... - Duy cố nén một tiếng thở dài (lại thở dài) - Anh đành tin vậy.

- Có gì đâu mà “đành tin” - Tôi nghe giọng mình lạnh lùng - Nói thật, anh đừng đặt nhiều tình cảm vào em. Em... em thực tế, thực dụng lắm. Em cân đo đong đếm lắm. Em sống bằng lý trí nhiều hơn bằng trái tim.

- Sao em cứ nói xấu về mình như vậy. Anh thấy không phải. Cho anh nắm tay em đi!

Giọng Duy tha thiết quá. Tôi chắc lưỡi, rút bàn tay trái lạnh cóng của mình ra.

- Nè! Nhưng em nói trước em không có cảm giác gì đâu!

Duy đón lấy bàn tay tôi nắm chặt. Tôi mỉm cười thấy quả thật mình không hề có chút cảm giác nào. Chỉ thấy tay Duy ấm hơn tay tôi một chút.

- Gần tới nơi rồi! - Duy tiếc nuối - Người ta đang đứng chờ chúng mình kìa!

- Phản xạ tự nhiên, tôi rút tay mình ra. Tay Duy giờ cũng lạnh. Anh không đủ sức làm ấm tay tôi như đã hứa.

Tàu đã chạy được một ngày một đêm. Ngày mai về đến Sài Gòn rồi. Tôi sẽ gặp lại người đó và lại nhủ thầm như bao giờ: “Aimer c’est pour aimer et ne pas être aimée” (Yêu để mà yêu chứ không phải để được yêu). Sẽ có bao giờ, trong cuộc sống náo nhiệt và hối hả của Sài Gòn, tôi nhớ đến một người con trai ở thủ đô? Sáng hôm qua, Duy lặng nhìn theo tàu dần chuyển bánh trong làn mưa phùn lất phất.

Mưa phùn chẳng đủ để thấm ướt điều gì...

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Con Gái Việt Nam

Tôi đi ngơ ngáo một mình trên đường, lá vàng rụng phủ đầy dưới chân. Lát nữa đây, đi hết con đường thơ mộng này, tôi sẽ đến một nơi mà bất cứ ai được coi là con nít đều ao ước hay bị cưỡng ép phải đến.

Đến trường!

Hai chữ này chứa đựng thật nhiều ý nghĩa. Tôi đã đi đến đó từ hơn một chục năm nay, nhưng lần này... Tôi chợt nhớ đến đoạn văn nổi tiếng của Thanh Tịnh. Ôi chao, sao mà giống năm mươi phần trăm tình cảnh của tôi thế: “Sớm mai hôm nay, tôi đi trên đường đầy sương thu và gió lạnh, con đường này tôi chưa đi lại lần nào, cảnh vật xung quan tôi hoàn toàn thay đổi, tôi thấy lạ. Hôm nay tôi đi học...”.

Hoàn cảnh của tôi so ra còn éo le hơn chú bé học trò trong bài văn ngày nào. Tôi nhớ thèm thuồng từng khuôn mặt thân quen của tụi bạn cũ ở Việt Nam. Huynh muội ơi! Thấy thấy đã lùi lại phía sau rồi. Xa rồi quê hương! Lát nữa đây, xa lạ hoàn toàn: từ cách ăn mặc, rồi màu da, màu tóc, màu mắt, màu... mà kinh dị nhất là xa lạ ngôn ngữ. Một mình giữa bầy sói. Than ơi!

Tôi tự nhéo mình một cái. Dù sao thì mọi chuyện đã an bài rồi, phải tỉnh lên chứ. Xem ra tôi ỉu xiu và khí thế thì thua xa cậu bé người gố Pi-nô-ki-ô lần đầu đến trường. Vậy là tôi chu miệng định huýt sáo một bài...

Nhưng làn hơi tôi chưa kịp tràn ra khỏi bờ môi thì có kẻ nào đã huýt sáo trước rồi. Tôi giật mình ngó xung quanh. Hai tên con trai từ trên cây nhảy xuống.

Tôi cảnh giác ôm chặt cặp sách vào lòng, mắt trừng trừng ngó đối phương. Muốn sanh sự hả? Tôi đây tuy nhỏ con vậy chứ đụng chuyện... chạy cũng nhanh lắm.

- Xin chào! - Một tên lên tiếng, mặt tươi cười - Bạn cũng đi học hả?

- Ủ! - Tôi vẫn còn run - Các người là ai?

- Chúng tôi cũng là học trò đó, hôm này khai giảng mà. Tôi tên Vincent còn bạn tên Pierre. Bạn người châu Á hả Người Thái Lan hay người Trung Quốc? Bạn...

Lỗi tai tôi bắt đầu lúng búng. Chớ có hiểu lầm, không phải tôi quá run sợ hay thất thần trước hai tên con trai... kháu khỉnh. Chẳng qua khả năng giao tiếp bằng tiếng Pháp của tôi chưa đủ “đô”.

- Xin vui lòng nói chậm lại! - Tôi làm bộ bình tĩnh - Tôi là người Việt Nam. Mà người Việt Nam thì không thích bất cứ cái gì “tốc độ”.

Kể ra cái buổi đầu tiên đến trường Tây của tôi cũng không đến nỗi nào. May nhờ phước đức ông bà để lại, hai tên con trai ấy không phải thuộc loại như những con cáo xảo quyết dụ dỗ câu bé gỗ Pi-nô-ki-ô. Hai đứa không dẫn tôi đi vô rạp xiếc mà ân cần đưa đến tận trường, rồi tận lớp và thậm chí đến tận chỗ ngồi kế bên... hai đứa. Vậy là Vincent và Pierre hiển nhiên trở thành hai người bạn đầu tiên của tôi kể từ khi tôi rời Việt Nam. Có hai người bạn như thế tiện lợi lắm nhe: nghe bài hồng hiểu, chép bài không kịp, nội qui không rành, đường xá không thông... đều được “người ta” săn sóc tận răng. Thậm chí lần đầu tiên đi toilette tôi còn được hai tên vệ sĩ đáng... thương (xin lưu ý: - đáng thương khác với đáng yêu) kè đến tận nơi. Và để khỏi sốt ruột vì đợi, họ rủ nhau qua dãy đối diện dành cho “phe bên kia”. Lúc trở ra không thấy ai, tôi hốt hoảng bỏ đi tứ tung. Cũng may “con gái” Việt Nam ta thông minh vốn sẵn tính trời nên cuối cùng tôi cũng mò được

về chỗ cũ. Pierre ước như chuột lột và Vincent, tẻ hơn, đang đi cà nhắc chờ tôi đầy nóng nảy:

- Bạn bỏ đi đâu vậy hả?

- Trời ơi! Tôi xong rồi, ra nhưng không thấy ai hết nên đi về một mình - Tôi giận dữ - hai bạn bỏ tôi bơ vơ như vậy thật là không lịch sự!

- Không lịch sự à? - Pierre đấm ngực thùm thụp - Mà thấy không Vincent, mấy đứa con gái lúc này cũng nói mình không lịch sự. Cho nên mới thân tàn ma dại như vậy nè.

Thì ra sau khi đi xong, hai hủn không tìm thấy tôi thì cũng đâm hoảng. Chờ hơi lâu vẫn chưa thấy tôi xuất hiện, Vincent chặn hỏi những nữ sinh vừa đi ra xem có thấy một “cô bé Châu Á” ở trong ấy không. Nhưng họ không thèm trả lời vì cho rằng hai đứa... mất dạy. (Kể đến chỗ này hai hủn ngập ngừng dừ lảm). Cuối cùng quá sốt ruột vì sợ tôi không quen sử dụng hệ thống tự động trong nhà vệ sinh nên hai đứa liều xông đại vào. Kết quả: các hậu duệ của bà Ê-va đã xịt nước làm hai đứa ướt tối tăm mặt mũi và Vincent còn bị trượt [1] té bong gân.

Nghe qua thì thành thật mà nói, gỗ đá còn mùi lòng huống hồ là người có trái tim mười sáu đang thời chập chững đòi... rung động như tôi. Vậy là tôi đành xúc động:

- Tôi rất tiếc vì đã làm phiền hai bạn. Lần sau hai bạn nhớ ghi vào bộ nhớ khuôn mặt của những người cố ý làm tổn hại đến thân thể và uy tín của hai bạn. Tôi đây sẽ không ngại thân gái yếu đuối quyết ra tay trả thù cho đồng đội.

Hai đứa tròn xoe mắt nhìn tôi, chắc họ không ngờ tôi gan dạ đến vậy.

-Ồ! Bạn nói tiếng Pháp văn chương quá - Pierre lắp bắp, hai đồng tử mắt vẫn còn mở to hết cỡ - Bạn tiến bộ lẹ quá!

Chà! Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại giỏi thế. Chắc vì tôi là “con gái Việt Nam”.

- Có phải bạn biết “Kung-Fu”? - Vincent tò mò hỏi

- “Kung-Fu” như Lý Tiểu Long, Khương Đại Vệ, Thành Long đó! -
Pierre háo hức - Bạn biết phải không?

Tôi thật không ngờ tình huống lại xảy ra như thế này. Thì ra Tây luôn có quen niệm hể ai mắt hí, mũi tẹt, da vàng là đều biết “Kung-Fu”, quyền cước thật dễ sợ.

- Biết chứ! - Tôi tình bơ, hếch cái mũi hình của mình lên trời - Võ rắn, võ mèo, võ khỉ, võ ếch... tôi đây đều biết mỗi thứ một chút.

- Thế còn “võ say”? - Cả hai đều đồng thanh - Bạn cũng biết chứ?

Võ say? Chà! Lỡ “nỡ” rồi, thôi kệ tới luôn! Tôi vung tay hào hứng:

- À! Võ say à? Tôi thích võ say lắm đó. Chẳng qua hai bạn phát âm khó nghe quá nên tôi phải mất thời giờ suy nghĩ.

- Bạn nói thật chứ?

- Có gì mà phải xạo? - Tôi tức khí làm ra vẻ bị chạm tự ái môn phái dữ dội lắm - Tôi đây còn nghiên cứu thế nào là võ say do rượu và thế nào là võ say do bia nữa kia!

- Thật chứ?

Hàng loạt dấu chấm hỏi hiện lên trong mắt họ. Để khỏi mang tiếng con gái Việt Nam chỉ biết nói mà không biết chứng minh, tôi leo lên lưng cạp, rủ Pierre và Vincent chủ nhật này đến nhà xem tôi biểu diễn võ say. Họ ừ liền không cần suy nghĩ. Khỉ gió! Tôi nhớ Pierre nói chủ nhật này phải đi thăm ông nội ở Lyon còn Vincent sẽ đi siêu thị để mua quần áo thể thao mà!

Thôi kệ! Lỡ nổ văng miếng xa quá rồi. Không sao! - Tôi tự nhủ - “Ăn thua mình gan!”.

Sau một hồi tả xung hữu đột, cuối cùng Pierre và Vincent cũng giải vây được cho tôi khỏi băng “Năm con bọ chết”.

- Sao bạn không giở “Kung-Fu” ra dợt tụi nó - Hai đứa tức tối mắng sa sả vào mặt tôi - Với băng “Năm con bọ chết” này không có gì là phải e dè hết!

- Tại vì... - Tôi cúi đầu lí nhí - Tôi có lỗi trước mà: Tôi đã cố tình ngồi lì ở chỗ bọn chúng hội họp.

- Sao hôm nay bạn nói chuyện nghe hiền lành quá! - Vincent mặt đỏ gay - Cứ cho là như vậy đi nhưng tụi nó tấn công bạn trước thì bạn phải tự vệ chứ!

- Nếu hai đứa tôi không đến kịp chẳng lẽ bạn chịu để yên cho tụi nó đánh - Pierre đưa tay xoa một bên má hơi bị biến dạng - Nếu bạn không tự vệ cho mình thì cũng nên ra tay tiếp sức cho đồng đội chứ! Bạn để cho chúng tôi bị tấn công mà chỉ biết đứng giậm chân. Thật không hiểu nổi!

Thế rồi hai đứa xắn đến lay vai tôi thật mạnh, thật cương quyết:

- Giải thích đi! Nếu không chúng tôi không thể kết bạn tiếp với người khó hiểu như bạn đâu!

Họ làm áp lực ghê quá! Cuối cùng rồi thì... chắc! Thôi đành:

- Đơn giản vì... vì... tôi không biết thế nào là “Kung-Fu”!

Bây giờ tôi mới thấm: “Nói dóc dễ hơn nói thật”! Nghe có vẻ ngược đời nhưng trong trường hợp của tôi thì không ngoa. Chẳng ai thèm tin tôi dù cho tôi có làm ra vẻ thành khẩn đến đâu.

- Tôi không biết “Kung-Fu”! - Tôi bắt đầu mít ướn - Không biết bất cứ một môn võ nào hết!

- Không tin! - Họ bướng bỉnh lập lại.

- Tôi không biết “võ say” - Bản năng gốc của con gái Việt Nam trong tôi không kìm được nữa: hạt châu giọt vắn giọt dài tuôn rơi xối xả - Tôi đã nói dóc hai bạn.

- Không thể nào - Cả hai bối rối nhìn vũ khí lợi hại muôn đời từ mắt tôi ào ạt xuất hiện - Bạn đã biểu diễn cho chúng tôi xem mà!

Nói thẳng ra thì sợ hậu duệ của ông Adam tự ái: “Con trai rất dễ bị dụ”. Chủ nhật hôm đó sợ dĩ tôi biểu diễn thành công các môn “Kung-Fu” là vì tôi đã luyện tập trước. Dễ ợt, cứ mở băng video ra xem, lựa những bộ phim võ hài cho dễ bắt chước. Và lại hồi còn ở Việt Nam tôi vốn là đệ tử ruột của môn phái... “đá cầu” nên thân thể cũng dễ dàng uốn lượn. Tôi lấy con dao phay chặt thịt của Má rồi tập múa may quay cuồng theo điệu... rumba. Còn để thành đệ tử môn phái “võ say” thì cứ “luyện” các bộ phim “Túy Quyền I”, “Túy Quyền II”... Và trước khi biểu diễn tôi đã chịu chơi uống thiệt... một ly rượu mạnh của Ba. Cứ tưởng tượng cái cảnh tôi ăn vận gọn gàng theo lối Tàu, đầu quấn khăn, tay cầm dao phay, múa may gà gật vì men rượu. Tôi để thân thể ngấm hơi hèm của mình chịu sự điều khiển của cái đầu tỉnh táo thích chọc bọn con trai mắc lờm. Chậc! Tôi còn không tin nổi sự thành công của mình hôm đó nữa là hai tên mắt xanh mũi lõ ngơ ngơ ngáo ngáo xem Phương Đông là thánh địa của “Kung-Fu”.

Lễ hội hóa trang mừng năm mới tuyết phủ trắng đường. Lớp tôi tổ chức một buổi tiệc cocktail. Tôi thì thâm vào tai các chiến hữu “Sẽ có quà cho hai bạn!”. Thế rồi tôi bặm môi cởi áo khoác ra giữa mùa đông. Pierre và Vincent bất ngờ vô cùng trước món quà của cô bạn vốn tánh quậy. Hôm nay cô hiền ngoan trong chiếc áo dài Việt Nam truyền thống màu vàng rực, cổ còn đeo kiềng và đôi má hồng e ấp mới “bá cháy” làm sao! (Cái này không

phải tôi tự khen mình mà tôi đã nhìn thấy hình ảnh qua đôi mắt của hai người bạn không cùng quê hương).

- Đây mới chính là con người thật của mình - Tôi cầm tà áo dài xoay một vòng - Đây chính là “con gái Việt Nam”.

- Thế còn thường ngày? - Pierre và Vincent nháy mắt nhau - Đâu có giống hôm nay?

- Thường ngày? - Tôi cũng nháy mắt lại với họ - Ấy là tôi cố tình bắt chước... con trai Pháp!

Chú thích:

[1] Trượt.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Gái Hôm Rằm

Phi Hùng gặp tôi ngoài ngõ và bị tôi đâm xe thẳng vào người, nó la hoảng lên:

- Trời đất! Làm gì mà mặt mũi mày mất thần khí như có yêu quái ế vậy?

Lúc đó tôi mới hoàn hồn lại và thều thào cho nó hay:

- Tai họa rồi! Bạch Cốt Tinh mời tao đi ăn sinh nhật.

- Chậc! - Hùng lay vai tôi thương cảm - Cái con yêu quái đó không ngừng ám hại mày. Bây giờ tính sao?

- Còn tính gì nữa, đành phải vào động yêu chứ biết làm sao!

- Chậc! - Hùng lại thở hắt ra an ủi - Thôi, trời đã bắt số mày như vậy thì ráng mà chịu đựng. Tao cho mày mượn ít tiền mua đồ cúng nạp cho sinh nhật nó.

Tôi nhìn Hùng đầy biết ơn. Cũng nhờ nó mà tôi kiếm được một chân gia sư, mỗi tháng được ba trăm ngàn. Tưởng phen này chuột sa hũ nếp, tôi mang ơn nó không hết. Ai ngờ nó vô tình đẩy đưa tôi lọt vào hang yêu quái.

Ngày đầu đi dạy, tôi cố gắng chỉnh tề: tóc hớt cao, áo tay dài cài nút, chỉ có đôi dép là hơi bị sút mẻ vì đang đứt nửa quai. Cô học trò trông mặt mũi cũng dễ thương lắm, ra chào tôi:

- Thầy! Mời!

Tôi lúng túng, sợ sệt, nhè nhẹ đặt bàn tọa xuống chiếc ghế nệm êm như ru.

- Em không cần phải gọi tôi bằng thầy - Tôi làm ra vẻ từ tốn - Tôi chỉ là sinh viên, tôi chỉ có thể san sẻ bớt kiến thức của mình cho em. Đừng gọi tôi bằng thầy, tôi ngại lắm!

- Thầy thì cũng có năm bảy loại thầy - Học trò đưa mắt sắc lẹm, quét tia cực tím lên khắp thân hình tôi, từ đầu ngọn tóc húi cua đến tận đầu... gối (vì cái bàn đã che bớt phần dưới, hú hồn cho đôi dép) - Ví dụ như thầy chùa, thầy cúng, thầy mo, thầy địa lý, thầy tu, thầy giáo, thầy dùi...

Tôi bắt đầu thấy chóng mặt, toàn thân đau nhức vì hậu quả của những tia “laser” độc hại.

- Như thầy đây - Học trò giờ đã lộ nguyên hình - Em gọi bằng thầy là những loại thầy kia, như thầy... chùa chẳng hạn, chứ em không có ý gì là gọi bằng thầy giáo. Dù sao thầy cũng còn “nhỏ xiu” mà. Vậy đi! Đừng khách sáo!

May thay trước mặt mọi người, Bạch Cốt Tinh không có vẻ gì là cố ý trù dập hay sát hại tôi như mọi ngày. Phải công nhận, hôm nay sinh nhật mình nên yêu quái cũng có ý... tu.

- Mời mọi người nâng ly và ăn uống thoải mái - Chủ nhân hồ hởi - Ăn chưa no... cứ về!

Chắc, đúng là miệng lưỡi của bọn... nanh dài. Nhưng thôi kệ, tôi cứ lo chọc dừa vô mấy món đồ ăn thơm nức này đã. Mà dù sao cũng ngại quá, tôi đây vốn “lỡ” mang tiếng diêm đạm, ăn uống không bon chen, “xực” ào ào như bọn nhóc tì này e... hạ cấp quá. Đành ngồi im coi có ai thương tình về Đường Tăng của mình mà gắp cho không. Nhưng cái lũ nhóc này hình như không biết “kính lão đắc thọ”, mặc cho người “thâm niên” như tôi đây ngồi e dè, chúng cứ hồn nhiên làm việc. Nước miếng tuôn rào rào rồi, nghĩ nát

bộ óc “tàu hủ” [1] của mình, cuối cùng tôi đành dùng phương pháp “muốn ăn gấp bỏ cho người”.

- Mời em!

- Em ăn món này không, anh gấp cho?

- Một cuốn chả giò nhe!

Tôi phục vụ cho bọn nhỏ một cách rất nhiệt tình. May thay, cuối cùng bọn nó cũng “giác ngộ”.

- Ủa! Hình như nãy giờ thầy của Bạch Cúc chưa ăn gì hết. Để em gấp cho nhe!

Tôi khoái tĩ vì đã trúng mảnh nhưng cũng còn làm bộ làm tịch:

- Cứ để đó cho anh, đừng bận tâm, anh...

- Mọi người trật tự - Một giọng nói vang lên làm tôi rụng rờ: yêu nữ chủ nhân đến rồi - Thầy đây không biết ăn đồ mặn, không thích sát sanh. Nãy giờ Bạch Cúc để ý thấy thầy không hề dám đụng đũa mình vào mấy món trần gian này. Vậy xin mấy bạn đừng ép uống người tu hành. Tội lỗi! Tội lỗi!

- Thiện tai! Thiện tai! - Bọn chúng hét ầm lên hoan hô - Cho thầy ăn chay!

- Có! Bạch Cúc biết trước tánh thầy nên có làm riêng cho thầy một món chay. Đó là món “thịt Tam Tạng”. Ấy chết! Kêu như vậy là đặc tội. Mô Phật! Phải nói đó là món tàu hủ. Thầy cho em xin lỗi vì đã để thầy chờ cơm Niết Bàn hơi lâu. Nay, mời!

Thiệt là tình cái số kiếp tôi, ngày thường vì nghèo mà ăn chay thiếu điều sắp thành chánh quả. Hôm nay mỡ đã kề miệng mèo mà còn bị yêu quái

phá. Tức ời là tức! Tức nhất là cái giọng điệu Phật tử của nó, lòng dạ yêu quái mà cứ mở miệng ra là tội lỗi với thiện tai.

- Thầy! - Bạch Cốt Tinh tùm tùm - Em có chuyện muốn nói với thầy.

- Gì? - Bây giờ tôi cũng dữ lắm, chẳng qua gần yêu quái lâu ngày tự dưng cũng mọc nanh.

- Em mời thầy ngày mai đi ăn sinh nhật của em.

- Cái gì? - Tôi sắp ngất xỉu - Mới ăn sinh nhật tuần rồi mà? Đẻ gì mà lung tung ngày tháng quá vậy?

- Tuần rồi là sinh nhật làm theo lịch Tây - Yêu nữ nhỏ nhẹ - Còn ngày mai là sinh nhật làm theo lịch của dân tộc mình. Cái này quan trọng hơn. Thầy có thấy đi coi bói, coi tử vi, coi số mạng, coi ngày lành tháng tốt... người ta đều sử dụng âm lịch không?

- Tôi không đi! - Con giun xéo mãi cũng quăn, tôi không còn nhịn được nữa, tiền học tháng này còn chưa đưa cho người ta.

- Thầy! Sinh nhật này em chỉ mời có một mình thầy. Nếu thầy từ chối coi như thầy phạm tội khi quân. Dạ, ý quên, cho em nói lại, ý em muốn nói nếu thầy từ chối, em sẽ không thể nào tiếp tục học với người đã xúc phạm mình.

Sau khi ra tối hậu thư cho tôi, con yêu mỏ đỏ vờ quay mặt giận dỗi. Chậc! Kiếp này lỡ “tàu hủ” rồi, đành thôi.

- Ủa! Sao Bạch Cốt... ý quên Bạch Cúc chở tui vô quán này?

- Dạ thì em đãi sinh nhật ở đây mà. Thầy cứ bước vô đi đã.

- Nhưng quán này bán đồ chay mà!

- Thì mình ăn chay. Hôm nay rằm!

- Lại ăn chay? - Tôi khiếp đảm, toàn thân run lên bần bật.

- Thầy sao vậy, hôm nay rằm, bao nhiêu người ăn chay còn được hưởng hồ lại là thầy.

- Thầy thì sao? - Tôi nổi xung thiên - Tự nhiên phong cho tôi biệt danh “Đường Tam Tạng”, còn bắt tôi làm thầy chùa bất đắc dĩ nữa.

- Thì em nghe anh Hùng quảng cáo thầy ăn chay trường. Thầy còn nói “Ăn cho mau thành chánh quả” nữa.

Thằng phản bạn, vô tình mà nó tiếp tay cho yêu nữ hại tôi.

- Sao số tôi xui xẻo gặp phải Bạch C...

- Bạch Cốt Tinh chứ gì? Thầy cũng đâu có hiền hơn ai. Lỡ bị cho là yêu quái rồi nên em phải phát huy chức năng của mình, nếu không uống công thầy đặt tên.

- Tôi...

- Nhưng thôi, vô đây rồi thì phải ăn chay cho dù thầy không thích. Kẹt nôi, “traị mừng một, gái hôm rằm”. Em lỡ sanh trúng vào ngày rằm rồi nên thầy... ráng chịu đựng.

- Tại sao bao nhiêu người cô không ám, lại bắt trúng tôi mà ám?

- Ai biểu thầy hay tỏ vẻ nhu mì ba xạo làm chi? Đâu có hiền hơn ai, vậy mà cứ làm ra vẻ ta đây hay đi chùa.

- Ủ thì tôi hay đi chùa thật mà. Trước mỗi kỳ thi, tôi hay đi chùa lắm.

- Hôm nay em với thầy đi không?

Tôi cảnh giác, ý đồ mờ ám gì đây?

Thầy đừng sợ, em không dám quậy ở chốn Phật đường đâu. Chẳng qua... em muốn xin... được thoát kiếp... yêu quái.

Lần đầu tôi thấy yêu nữ biết ngậm ngừng trong lời nói. Rồi Bạch Cốt Tinh móc giỏ lấy ra một phong bì.

- Cho em gửi thầy học phí tháng này.

- Bạch... Cúc! Khỏi đi chùa! Tôi chứng dùm cho. Cứ như vậy hoài, đều đều mỗi tháng đúng hạn... em đã không còn là... yêu nữ nữa, mà sẽ trở thành... sẽ trở thành... tiên nữ.

Cúi mong Trời Phật đừng bắt tội cho lần nói dối này của tôi.

Chú thích:

[1] Đậu hũ.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Hương Đầu Mùa

hứa bao giờ tôi tưởng tượng nổi trên bước đường học vấn của mình, tôi lại có thể có một người thầy chỉ lớn hơn mình bốn tuổi. Nhất là ở đại học, tôi luôn hình dung các giáo sư đứng lớp phải ở vào tuổi bốn mươi trở lên, trịnh trọng, nghiêm khắc và khó gần.

Lần đầu tiên khi thầy bước vô lớp, tôi ngây thơ hỏi nhỏ bạn:

- Ai vậy?

- Thầy chớ ai!

- Thiệt không? Sao trẻ quá vậy? Chắc không phải đâu, sinh viên năm cuối vô lớp mình đó.

Chắc vẻ mặt ngơ ngác và câu hỏi nghi ngờ của cô bé năm nhất ngồi đầu bàn ngộ nghĩnh quá nên thầy cười. Và để giải đáp thắc mắc, thầy xưng danh trước lớp. Quả thật thầy là sinh viên, nhưng không phải năm cuối mà là vừa tốt nghiệp. Thầy được khoa giữ lại để dạy cho chúng tôi. Dù gương mặt và phong cách của thầy rất khôi ngô tuấn tú nhưng tôi vẫn không có cảm tình. Ai lại cho một sinh viên mới ra trường đứng lớp dạy đại học? Muốn thành giáo sư ít nhất phải tốt nghiệp cao học. Đẳng này như thầy với chúng tôi hóa ra chỉ là “cử nhân đào tạo cử nhân”. Đàn anh chỉ bảo lại đàn em. Tôi không chấp nhận một anh thầy như thế.

- Sao xù vậy An? - Chi hỏi tôi - Bệnh hả?

- Ừ! Mệt quá hà! - Tôi thều thào - Nhưng không dám nghỉ học.

- Tội nghiệp không! - Quỳnh móc lò - Mày chê thầy mà, “trẻ quá làm gì có kinh nghiệm, làm gì đủ kiến thức mà dạy đại học chứ?”

Nhìn cái mỏ nó bắt chước giọng tôi thấy phát ghét, tôi cương lại:

- Chớ sao! Tao đến lớp không phải là để nghe đàn anh giảng bài. Sở dĩ tao không nghỉ học là vì tao... nhớ thầy.

Nói xong, tôi nhắm tịt mắt lại vì biết hậu quả của câu nói khó mà lường được.

- Scandale!

Lũ chúng nó la ó, hét lên như phát hiện ra châu thứ sáu của địa cầu. Từ nay thế là chúng sẽ có một đề tài để nhiều chuyện, để chọc ghẹo cho đỏ mặt tía tai nạn nhân mới hả. Tôi rành chuyện này lắm. Tôi là thủ phạm trong những trò như vậy. Và hôm nay... Tôi chợt thấy mình liều quá, nhưng lỡ rồi, tới luôn:

- Có gì đâu mà tụi bây ngạc nhiên dữ vậy? - Tôi vênh mặt thách thức - “Chuyện này” lâu rồi. Săn hôm nay tao công bố cho tụi bây biết luôn là tao với ổng...

- Thầy vô.

Mạnh đưa nào đưa nấy chạy về chỗ ngồi nhưng vẫn chưa thôi cười. Tôi không dám nhìn thầy nữa. May mà hồi nãy tôi nói “tao với ổng” chứ không phải “tao với thầy”...

- Mấy cô này hình như có chuyện gì thú vị lắm?

Lũ chúng nó nhin không nổi, ré lên cười thêm một chập nữa. Khi gió tụi nó, cứ ngó tôi mà cười làm tôi quê một cục. Thầy nhìn tôi:

- Sao? Tui đợi mấy bạn cười xong rồi vào bài. Có chuyện gì vui kể tui nghe được không?

Tụi nó lại cười:

- Nói thầy nghe đi kìa An! Thầy đề nghị đó!

Tôi quắc mắt ra hiệu rồi giả nai cười với thầy một cái cầu tài:

- Hi hi! Dạ đâu có gì thầy. Em kể chuyện tiểu lâm.

Nói xong, nhìn vẻ mặt thầy ngồ ngộ, lần này tôi lại không nhịn được cười vì nghĩ đến câu chuyện tiểu lâm của mình.

Sáng hôm sau, tôi uể oải vô lớp, than với tụi nó: “Buồn ngủ quá”.

- Sao vậy? Mất ngủ hả?

- Nhớ quá ngủ không được phải không

- Hay là tối qua đi chơi với người ta khuya quá nên sáng nay thức không nổi?

Tôi ngơ ngác:

- Tụi bây nói cái gì? Tao nhớ ai mất ngủ?

- Còn ai nữa - Tụi nó đồng thanh - Thầy chớ ai!

- Trời ơi! Cho em xin - Tôi hoảng hồn - Nhỏ nhỏ thôi, tai vách mạch rừng. Ông mà nghe được ông đi cho sói trán.

- Hồng dám đâu - Con Ly chun mũi - không những không bị đi sói trán mà thầy còn nâng đỡ mày lên sáng chói nữa.

- Ờ...ờ... - Lũ quỷ sứ tụi nó phụ họa theo, điếc con ráy.

Tôi bịt lỗ tai, cười. Tối qua sổ mũi ngủ không được chớ nào tôi có nhớ ai. Nhất là với ông thì... hồng thèm. Nhưng không hiểu sao tôi lại khoái cái trò này:

- Nói nhỏ tụi bây nghe - Tôi nửa đùa nửa thật - đúng là tối qua tao mất ngủ. Nhớ quá!

- Được đó An - Phụng giở giọng bí thư chi đoàn ra - thầy trẻ trung, học giỏi, có công ăn việc làm, lại còn... đẹp trai nữa chứ.

- Thầy chỉ lớn hơn mày có bốn tuổi - Bản thầy bói xủ quẻ - mày tuổi Mẹo, ông tuổi Hợi. Ông bà ta có câu: “Hợi, Mẹo, Mùi tam hợp”, tụi bây có một đứa con tuổi Mùi nữa là giàu “tới bến” luôn.

- Ê! Sao mày dám nói tao với thầy là “tụi bây”, mày hỗn quá nha - Tôi nhỏ giọng nói - mai mốt đám cưới, tụi bây nhớ kêu tao bằng cô nhe!

- Hồng chịu! - Ly phản đối.

- Mày phải nói “Chúc thầy cô trăm năm hạnh phúc”.

- Tao sẽ nói “Chúc thầy và An”. Còn lâu mới thèm kêu mày bằng cô.

- Trời ơi! Ghê quá! - Con Hoàng la lên làm mọi người giật mình - Chưa chi con An đã tính chuyện đám cưới.

- Ghê quá! Ghê quá! - Tụi nó lại hát chung điệp khúc, ồn ào không chịu nổi - Ghê quá! Ghê quá!

- Thôi đi mấy bà - Tôi chịu thua xua tay phân trần - Tao giỡn chút chơi cho vui thôi. Dù sao thì ông cũng là thầy đó nhe.

- Thầy gì mà thầy - Nhỏ Hoàng dài giọng – “thầy nó ơi” thì có.

Mỗi lần xúm vô là cả bọn lại tiếp tục cái đề tài nóng bỏng đầy hoang đường này. Đúng là dân văn chương có khác. Tụi nó làm nhiều khi tui nhập vai hăng đến nỗi không còn nhận ra mình là ai nữa. Và cứ cái đà này, dù muốn hay không, đêm về những câu chuyện ban sáng vẫn cứ chui vào giấc mơ và dĩ nhiên danh từ thầy đã thật sự làm tôi... mất ngủ. Tôi tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Tụi nó ghép đôi tôi với cái người mà tôi phải gọi bằng thầy. Chúng tôi cứ tưởng tượng, cứ đùa giỡn, cứ làm như chuyện tôi với thầy là sự thật trong khi thầy vẫn “ngây thơ vô... số tội” đứng trước lớp giảng bài, vẫn cười vô tư với lũ nữ sinh quây ngằm. Không biết thầy có bồ chưa hả?

Cũng có nhiều lần chúng tôi hỏi nhau như vậy và lúc nào câu trả lời cũng cà rồn theo kiểu: “Con An ngồi đây nè chớ đâu” hay: “Bồ thầy hả, tao biết nè, học năm thứ nhất cùng một khoa với ông”.

Riêng tôi, tôi chắc là thầy đã có rồi.

Chưa bao giờ thầy làm căng như hôm nay. Mọi khi thầy hiền lắm mà. Chắc ông vừa bị người yêu giận hờn nên trút bực dọc lên đầu chúng tôi.

- Tui đợi năm phút nữa mà mấy bạn không chịu nói là tui ngừng dạy liền
- Thầy gay gắt - Tui đâu có cho cái gì vượt quá sức mấy bạn đâu?

Tôi vận dụng trí nhớ nhỏ bé của mình để làm hài lòng thầy nhưng vô hiệu.

- Đã mười phút rồi. Mấy bạn nhất định không phát biểu phải không? Tui rất tiếc. Chào mấy bạn.

- Dạ thưa thầy! - Tôi đứng lên - Không phải tụi em không chịu nói mà là vì tụi em không biết gì để mà nói.

- Làm sao mà không biết gì - Thầy làm mặt hình sự - Mấy bạn là sinh viên. Phải xông xáo cho ý kiến của mình, tui đâu có đòi hỏi gì mấy bạn phải

nói đúng. Miễn phải nói giùm tui. Có nói tui mới biết sai hay đúng để còn sửa chứ.

- Dạ thưa thầy, chưa nói ra tui em đã biết sai rồi, vậy còn nói cho thầy nghe để làm gì nữa?

Mọi lần nói chuyện với thầy, tôi cứ gọi “Thầy! Thầy!” giựt giọng, vậy mà thầy vẫn vui vẻ. Hôm nay thấy tình thế nguy kịch quá, tôi lễ phép: “Dạ thưa thầy”, mong thầy nguôi giận, nhưng hình như phản tác dụng:

- Nói sai cũng phải nói, có nói sai mới có đúng được. Biết nói sai cũng phải nói, nói cho tui nghe để tui sửa cho đúng. Chớ tui đứng lớp để làm gì?

Cả lớp im thin thít, cúi đầu chịu tội. Tôi tức lắm. Thật bất công. Đây là lần đầu tiên thầy nổi quạu. Nhưng đâu phải lỗi chúng tôi. Không lẽ biết sai mà còn nói. Thầy đã dặn: “Phải tự bảo vệ cho câu nói của mình, phải biết chắc những gì mình muốn nói”. Vậy mà hôm nay...

- Dạ thưa thầy! Tui em định nói nhưng nói ra sợ thầy hỏi ngược lại, bắt giải thích mà tui em không trả lời được, vì trước khi nói tui em đã chắc mình sẽ nói sai.

- Tui cho phép nói sai.

- Dạ thưa thầy, tui em sợ thầy bắt lỗi: “Sao biết sai mà còn nói làm gì. Nói ra mà không bảo vệ được câu nói của mình thì thà đừng nói”.

Thầy hơi khựng, nhưng ông vốn là cử nhân văn chương mà.

- Cái này là ngại biện, ngại biện rõ ràng nghe! Tui cho phép nói, sai cũng phải nói.

- Dạ thưa thầy - Tôi nhỏ nhẹ nói chậm rãi từng lời một - Nếu vậy thì tui em xin lỗi thầy vì hồi nào đến giờ tui em không biết là thầy-cho-phép-được-

quyền-nói-sai.

Cả lớp cười khúc khích, thầy cũng nhếch mép nhưng ổng cố gắng kìm lại:

- Cô này nguy hiểm quá!

Thấy thầy có vẻ dịu xuống, lớp không còn e dè nữa, bật cười thoải mái. Tôi thì không. Đám ghét ổng lạ.

Tôi không muốn tụi nó chọc tôi với thầy nữa. Thầy biết được thì sao. Hơn nữa, mỗi lần nhập vai giống với tụi nó, tôi hầu như không phân biệt được đâu là đùa, đâu là thật trong những lời nói của mình. Mà những chuyện linh tinh như vậy có bao giờ trở thành sự thật nghiêm túc đâu. Thế thì để tình cảm vẫn vơ làm gì, rồi nó phát triển thì có phải lỗi cho tôi không. Thầy đã tốt nghiệp, đã ra đời đi làm, tiếp xúc và giao thiệp rộng rãi với mọi người, còn tôi chỉ mới là sinh viên của năm đầu đại học. Tôi còn ngây thơ, vô tư lắm, chỉ được cái lạnh chanh với bạn bè. Hồi đầu năm học, tôi phản đối thầy bao nhiêu, càng gần hết năm học, tôi càng phục thầy bấy nhiêu. Kiến thức thầy rộng quá, nhiều quá, tràn lan quá. Thầy là thần tượng về học tập của tôi. Thời sinh viên của thầy chắc là cũng vui như của chúng tôi. Nhưng để có được thành quả của ngày hôm nay hẳn thầy đã phải học tập rất miệt mài và không có thời gian để có bồ nữa. Tôi chắc như vậy.

Hôm nay là bữa cuối của thầy với lớp chúng tôi. Sang năm thầy sẽ không theo chúng tôi lên năm hai để dạy. Lớp bàn mua quà lưu niệm tặng thầy. Nhưng gần hết năm, tiền quỹ cạn kiệt, mua gì bây giờ. Nghĩ tới nghĩ lui, chúng tôi mua một bó hoa hồng.

Thầy ôm bó hoa rào bước thật nhanh không nhìn lại. Tụi nó nói: “Thầy xúc động”. Tôi không thích cái lối biểu hiện tình cảm của thầy:

- Xúc động mà như vậy đó hả?

- Nè An - Tụi con trai khiêu khích - bữa nay An tặng hoa hồng cho thầy.
Vậy chớ hoa hồng tượng trưng cho điều gì An biết không?

- Biết chớ - Tôi trả lời - cho tình yêu.

Tôi không phải xin lỗi thầy đâu, tôi biết, thầy cho phép... được-quyền-nói-sai.

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

Yêu Và Quý

Bố mẹ, tôi có hai người con, một gái một trai. Như các cụ nói thì đã “có nếp có tẻ”. Biết bao cặp vợ chồng trong cảnh “hai con vịt giời” hay “hai thằng quỷ sứ” đều ao ước được như bố mẹ tôi. Vậy mà mẹ lại chẳng hài lòng tí nào về hai cục cưng của mình. Còn bố thì hay chép miệng “Bà mụ năn lộn chúng mày rồi”.

Tôi thích bọn bạn xem mình như một đấng nam nhi thực thụ nên hay ăn mặc, hoạt động và có những lời nói rất chi là... con trai. Còn thằng em trai tôi, tuy thực lòng hẳn không muốn làm một nhi nữ thường tình nhưng không hiểu sao nhất nhất mọi cử động của hắn đều toát lên vẻ đáng yêu rất con gái. Hắn có cái tật đánh chết không chừa: hay đỏ mặt. Và thêm một tật nữa: làm biếng. Ôi thôi hẳn làm biếng lắm, cứ đùn đẩy việc nặng cho chị hắn, cứ như hắn là phái yếu ấy!

Sau khi dời đô từ nhà cũ sang chốn mới, bao nhiêu là việc bề bộn. Tôi xắn tay áo xông pha vào dọn dẹp bãi chiến trường kéch xù. Còn thằng em cao lêu khêu của tôi nhẹ nhàng khép cửa phòng mình lại, ung dung nằm đọc truyện. Cái thằng! Thật là khốn... Mà thôi, mình là một đấng “nam nhi” mà, chấp nhật chi ba cái chuyện hèn mọn. Tự an ủi mình theo lối AQ, tôi hăm hờ xăm xoi những mớ hổ lốn bề bộn khắp nhà.

- Quỳnh ơi! Xuống đây tiếp khách hộ bố tí!

Đang lúi húi xếp sách vào giá, tôi phải đứng lên và mau chóng chạy xuống nhà dưới xem vị khách nào quan trọng mà giọng bố khẩn thiết thế. À mà đã chiều hăm tám Tết rồi. Ai nhi, vào cái thời điểm này?

- Bố giới thiệu với con đây là Thúy Vy, con gái của người bạn trong Nam. Vy sẽ ăn tết ở nhà ta. Con xem sắp xếp cho bạn!

“Ăn Tết ở nhà ta!” Úi giời! Kẻ tự nhận mình là phiêu lưu nhất thế gian như tôi đây mà còn chưa dám xa nhà trong ba ngày tết nữa là. Bái phục!

Thúy Vy mỉm cười bằng cặp môi khô nứt vì rét để chào tôi. Chẳng có vẻ gì là người phiêu lưu cả. Con bé này có khuôn mặt bầu bĩnh và non choẹt như baby. Chỉ có cặp chân mày đậm là còn khắc họa lên đôi chút tính cách.

Tôi dẫn Vy lên gang sơn bẽ bộn của mình.

- Tổ đang dọn dẹp, cậu xem này mọi thứ còn rất lung tung. Tổ chưa thể tiếp đón cậu đoàn hoành được.

- Dạ chị để em phụ một tay.

Chẳng cần biết Vy nói thực lòng hay chỉ giả lả bên ngoài cho lịch sự, tôi OK ngay:

- Thế thì tốt quá! Nào đến đây hộ mình sắp xếp cho thơm tất cái mớ này.

- Dạ!

Vy làm thật, trong nó hơi mệt mỏi có lẽ do vừa trải qua cuộc hành trình dài từ Nam ra Bắc. Nhưng đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm, chưa đến nỗi lơ đãng nên tôi chẳng áy náy gì.

- Cậu xuống phòng thẳng em mình ở tầng hai lấy hộ cái đồ hốt rác! - Tôi nhờ Vy - Tiện thể bảo nó lên trên này lau phòng và cả dãy hành lang nữa.

Vy ngoan ngoãn xuống lầu theo lời tôi bảo. Phen này cho cái thằng lười chảnh thầy ấy biết thế nào là lễ độ. Chẳng nhẽ trước mặt một cô bé miền Nam là khách của gia đình nó dám tỏ ra không làm việc, dám không nghe lời chị nó à?

Quả như tôi dự đoán, tuy không tỏ ra siêng năng gì cho cam nhưng Huy cũng chứng tỏ cho cô khách Sài Gòn thấy mình không đến nỗi nào biếng nhác. Ăn cơm tối xong tôi lại tiếp tục bắt nạt nó:

- Này Huy! Em rửa bát nhé! Chị và Vy còn phải tiếp tục dọn dẹp trong phòng.

Nhìn cái mặt chảy xệ ra đến là thảm. Vy có lẽ vừa tội nghiệp nó vừa muốn tỏ ra mình là người biết điều nên đề nghị:

- Để đó em rửa chén cho! Ai lại để con trai làm.

Huy chưa kịp đồng ý thì mẹ đã phản đối:

- Vy đi tàu hỏa hai ngày ròng lại còn lao động này giờ rồi. Cháu đi tắm rửa rồi nghỉ sớm đi!

Cô bé có vẻ rất thú lời đề nghị của mẹ nhưng cũng còn làm bộ giả lả:

- Dạ không sao đâu cô! Con đi xe lửa khỏe lắm, để con rửa chén xong rồi đi nghỉ cũng được.

Mẹ dứt khoát xua tay:

- Để đó Huy làm, cháu lên lầu đi!

Lần này thì Vy không từ chối nữa, nó quay sang nhìn em trai tôi đầy ý nghĩa. Chẳng biết đấy là sự cảm thông, cảm ơn hay gì gì nữa.

- Vậy Huy rửa chén giúp Vy hôm nay nha! - Nó mỉm cười nói điều thừa thãi - Cảm ơn Huy.

Thằng nhỏ đỏ bừng mặt quay đi tránh cái nhìn của con bé. Gồm cái giọng miền Nam gneh ngọt thế! Không khéo nó bỏ bùa mê thằng Huy tội nghiệp mất.

- Này! Khéo kéo vỡ bát thì khốn với chị đấy!

Tôi đe thêm một câu rồi ngoác miệng ra cười trêu. Hai cái răng khểnh của tôi được việc ra phết, chúng làm thẳng Huy tức đỏ cả mặt.

Chẳng biết ông Trời bắt chẹt tôi hay sao mà số tôi năm nay đen thế. Lên mặt được với thằng em thì bị con bé trừ trên Trời rơi xuống nó hành. Thúy Vy không nhẽo lắm, cứ mỗi lần nó cong cong làn môi và phị đôi má mồm mồm là tôi đành chịu thua. Thôi thì chiều theo cô em vậy, bản tính mạnh mẽ nam nhi như tôi làm sao chịu đựng nổi cái kiểu nũng nịu như thế. Ngày đầu gặp Vy tôi đã quyết bắt nó phục tùng theo cái lối ăn ngủ như con trai của tôi, nhưng hôm qua rót cho nó chén nước chè pha thật loãng như kiểu nó uống trong Nam tôi mới giật mình. Thì ra tôi chiều nó hồi nào không hay. Tánh tôi rất ghét con gái ổng ẹo, thế mà bây giờ...

- Chị Qu...ỳnh!

Vy gọi tôi đó, lại bắt đầu giờ trò con gái ra hay sao mà cái giọng nó nhão thế.

- Mình dọn đồ nghề ra bói chén đi chị!

- Tổ đang bận - Vẫn chúi mũi vào quyển Đô-rê-môn tôi trả lời - Lúc khác vậy!

- Chị Qu...ỳnh!

Mặc kệ cho nó muốn nhão đến đâu thì nhão, cuộc phiêu lưu trong thế giới cổ tích của Nôbita đang thu hút tôi.

- Chị Qu...ỳnh!

- Gì?

- Chị bỏ cuốn sách qua một bên đi!

Tôi không dại gì làm theo lời nó nhưng sự tập trung vào nội dung truyện đã bắt đầu rời rạc. Không thấy “hồi âm” Vy đến bên tôi liếc vào cuốn sách.

- Tưởng gì, sách con nít mà chị cũng chăm chú dữ - Nó khích tôi đấy - Làm này giờ em tưởng chị đang nghiên cứu một đề tài nào đó rất quan trọng. Ai dè, ba cái chuyện tào lao dụ khị con...

- Này! Im cho tớ đọc.

Vy đổi chiến thuật, nó đưa tay lên đầu tôi mân mê những sợi tóc.

- Để em tước sơn dính trên đầu chị nghe - Vy tự nhiên tốt đột xuất - Đầu chị còn dính nhiều sơn lắm.

Từ hôm sơn cửa đến giờ quả thật đầu óc tôi vẫn chưa trở lại bình thường. Tôi gật gù vừa có nghĩa là đồng ý cho Vy tước sơn trên đầu mình vừa cho nó hiểu là tôi đang rất tâm đắc với những gì đang diễn ra trong truyện.

- Sao lâu rồi mà chị vẫn để sơn đầy đầu vậy? - Vy vừa tước vừa rù rì - Nếu không có em ngồi làm đẹp cho mái tóc chị thì có lẽ để năm sau chị sơn cửa rồi tẩy trang luôn một thể.

Tôi đang lắng nghe nó nói, còn tâm trí đâu mà đọc nữa chứ. Nhưng Vy tưởng tôi còn chăm chú mà không hề để ý gì đến việc nó làm.

- Chị Qu...ỳnh!

- Gì?

- Có nghe em nói gì không? - Giọng nó hờn nghe đã lỗ nhĩ quá - Chị hứa sẽ bói chén mà. Sách thì khi nào đọc không được, còn em ngày mai xa chị rồi. Chị Quỳnh!

Không biết vô tình hay cố ý Vy rút mạnh một sợi tóc của tôi. Nó dẫn mặt đấy mà.

- Này! - Tôi ngẩng lên - Nhõng nhẽo vừa thôi không thì chẳng cho ở chung phòng nữa.

- Vậy hả? - Tưởng Vy phụng phịu ai ngờ nó hớn hở - Không cho em ở chung phòng thì thôi. Em xuống... tầng hai em ở!

- Này - Tôi nhin cười - Tớ cấm đấy!

- Chị cấm nhưng mà người ta lại mở cửa đón em vào thì sao? - Vy đưa đẩy cái cằm tròn như búp bê - Đã đuổi em đi mà còn không cho em cư trú chỗ khác. Bộ phòng chị sao mà chị cấm. Phải vậy không Huy?

Thằng em khờ khạo tự dưng đút đầu vô phòng tôi. Nó ngơ ngác nghe Vy hỏi, mặt ửng lên trông xinh gái gớm!

- Vy nó đòi vô phòng em tạm trú đó Huy.

Thằng nhỏ chưa kịp tô màu thêm cho đôi gò má thì Thúy Vy bồi thêm một cú nữa:

- Không! Em không xin tạm trú phòng Huy, em muốn được đăng ký thường trú hà!

- Trời! Con đều!

Ngó tôi thất thần vì cái hung tin trên, Vy cười sung sướng, nghe cứ giòn tan như nhai bánh đa.

- Cho em làm em dâu chị Quỳnh nhe - Vy trắng trợn đề nghị mà không thèm liếc qua coi nét mặt thằng em của chị dâu tương lai nó đang biến chuyển đến trạng thái gì - Em sẽ không quấy rầy chị nữa, chị sẽ được yên tĩnh đọc Đôrêmon.

- Để rồi nhà người quay sang bắt nạt em ta à?

- Làm sao em nỡ - Vy liếc trộm Huy một cách công khai - Vì chị ghét em nên chị mới thấy những điều em làm là quấy rầy còn nếu người ta... người ta sẽ coi đó là những hành động yêu thương.

- Này - Tôi sắp đầu hàng - điều ngoa vừa thôi nhé.

- Bởi vậy chị vừa mới đuổi em thì người ta đã lên để đón em xuống tầng hai với người ta rồi - Vy mỉm cười đắc thắng - Phải vậy không Huy?

Thằng Huy ngơ ngác không hiểu người ta đang định lôi nó vào trò gì, lắp ba lắp bắp mãi mới nên lời:

- Ơ... không... không biết! Ơ...

- Thế là cô em thua rồi nhá - Tôi vỗ tay reo - Em tớ lên đây chơi chứ không hề có ý định rước dâu về phòng đâu nhá!

- Chị làm chị mà không hiểu tánh em mình hay sao - Vy hùng hồn chưa chịu đầu hàng - Huy hay mắc cỡ, chẳng lẽ lại nói toạc ra là lên để đón em?

- Không! - Huy thắng thốt - Tớ lên phòng chị Quỳnh để... chỉ để rủ chị ấy bói chén thôi.

- Vậy thì tư tưởng hai đứa mình gặp nhau rồi - Vy hất mặt mỉm cười thách thức tôi - Chị thấy chưa, cách nhau một tầng lầu, nhờ thần giao cách cảm Huy và em đều mong chị bày bàn thờ ra bói chén. Nào! Dẹp sách đi! Huy! Đi lấy nhang đèn!

Đấy, con bé cứ láu ta láu táu thế thì làm sao tôi không chịu thua cho được. Lừa nó một cái rồi... yêu, tôi cất sách vào giá. Hôm qua nghe tôi kể bọn chúng tôi ngoài này hay chơi trò lấy chén đặt lên bàn chữ cái rồi đặt ngón tay lên đó, sau một hồi khấn vái “Thần” sẽ hiện lên đấy chén chạy theo từng chữ một ráp nên câu. Thúy Vy ngờ vực nghe tình tiết ly kỳ quá nó quyết định thử. Con bé có óc kinh doanh, đến nỗi thần thánh nó cũng không

chùa. Nó bảo “Nếu em tận mắt chứng kiến thấy chén chạy theo lời Thần phán, vào Sài Gòn em mượn mặt bằng mở một chỗ “Phục vụ tự do tín ngưỡng”. Làm ăn khấm khá năm sau em lại ra Hà Nội chơi - Nó mơ màng - Lần này đi máy bay hàng hoàng à nhe. Em sẽ hậu tạ sư phụ Quỳnh vì đã chỉ cho em nghề bói chén”.

- Chị Quỳnh! Bản chữ cái em kẻ xong từ tối hôm qua lận nè - Vy lảng xảng bày biện - Còn nhang Huy đem lên rồi luôn nè. Mọi thứ xong xuôi hết rồi. Chị bắt đầu đi!

Tôi uy nghi ra lệnh:

- Tất cả để ngón tay trở mình lên chén! Không được tì mạnh quá! Lòng hướng về thần linh! Phải tin tưởng và kiên nhẫn!

Tôi chơi trò này mãi nên chẳng thấy gì là hồi hộp còn Thúy Vy và Huy mới vào cuộc nên trông mặt mày chúng nó đăm đăm đầy thành kính, buồn cười chết đi được!

Bố chuẩn bị đưa cháu gái Sài Gòn ra ga. Mẹ hỏi “Thế nào? Năm sau lại ra nhà cô chú ăn tết chứ?”. Vy hiền từ: “Dạ chắc không được đâu cô. Năm sau con phải thi quan trọng lắm, với lại... nếu có đi chơi thì cũng chỉ đi được những nơi gần thôi”.

Nhìn cái mặt nó giả bộ nai tơ thấy chướng quá, nên tôi chột miệng:

- Vì con không cho cái Vy ở chung phòng nữa nên nó ra đây để làm gì!

- Quỳnh không cho Vy ở chung nhưng thằng Huy đã bảo nó quý Vy mà - Bố cười trêu hai cô cậu - Thì cứ lại ra Hà Nội và lại đến đây chứ!

Vy tùm tùm nhìn xuống, còn Huy thì khỏi nói, cứ như là mặt trời mọc. Hôm qua bói chén, Vy tỉnh bơ hỏi “Thần ơi cho con biết vậy chứ Huy có... yêu con không hả thần?” Chén chạy chữ “Q” rồi “U” dừng ở “Y” và kết

thúc ở dấu sắc. Vy làm nũng cả với người khuất mặt khuất mày, nó rên ư ử “Không chịu đâu! Không chịu đâu! Sao thần trả lời gì kỳ vậy, sao chỉ có ‘quý’ thôi mà không phải là ‘yêu’?”

- Chúa ơi! Đó là Thần nói “Huy quý Vy” - Con bé ngẩng lên nói với bố - Chữ chính miệng Huy đâu có nói là Huy quý Vy đâu!

Nó liếc Huy đang lúng túng bên cạnh đào. Cuối cùng Huy cũng phải nói nên lời:

- Ủ! Thì người ta nói đấy!

- Nói gì? - Vy kỳ kèo.

- Người ta nói người ta quý Vy đấy!

- Cảm ơn Huy nha - Vy cười tươi như mùa xuân - Vậy thì tết năm sau con lại ra Hà Nội chơi với cô chú và với... không cần chị Quỳnh đâu!

Vy nói thế nhưng nó biết tôi cũng quý nó biết chừng nào nên nó đến bên tôi thơm hai cái từ biệt. Nó chẳng dám lặp lại hành động đó với Huy, sợ làm thằng nhỏ... sợ.

Vy đi rồi những ngày tết cũng vừa qua, chẳng biết những gì nó nói với Huy có là sự thật. Tôi ngẫm nghĩ mãi, chẳng lẽ người ta có thể nói những lời yêu thương bằng cái giọng tỉnh như sáo và những tròng cười nắc nẻ. Con bé sống động và tươi vui đã đem cái nắng phương Nam vào nhà tôi cùng đón tết. Còn thằng Huy...

Tôi quý Vy. Nhưng tôi cũng yêu em Huy của mình!

HAI NGƯỜI ĐẾN TỪ PHƯƠNG XA

Dương Thụy
www.dtv-ebook.com

“Ông Nhỏ”

ọi người trong lớp gọi tôi là “bà lớn” chẳng phải vì tôi có tướng tá phì nhiêu hay có chức tước gì quan trọng mà đơn giản họ gọi thế để ghép đôi tôi với “ông lớn”.

“Ông lớn” thì quả là lớn về mọi mặt. Đó là thầy Christophe dạy chúng tôi môn Poésie. Thầy bề vế cao một mét tám và nặng cỡ ba ông con trai “cò ma” lớp tôi cột lại bỏ lên cân. Vì mỗi lần đọc tên thầy khó khăn quá, phải uốn lưỡi thật cong nên chúng tôi làm biếng gọi là “ông lớn” cho dễ phát âm, lại mang tính tượng hình. Còn việc mọi người xúm lại gọi tôi là “bà lớn” thì cũng chả có gì éo le. Sinh viên! Chỉ cần tôi bưng cho thầy ly nước theo nhiệm vụ lớp trưởng và thầy cười rạng rỡ cảm ơn là họ đã có đủ bằng chứng để chuyện nhỏ xé to, đồn ùm lên và đặt biệt danh cho tôi từ đó. “Ông lớn” hoàn toàn không biết rằng trên đời này tồn tại một “bà lớn” mảnh mai, mỗi buổi học hay tận tụy chăm sóc mình bằng những chai Tribeco. Ông chỉ biết hồn nhiên đón nhận một cách vui vẻ và nhiệt tình uống đến giọt cuối cùng để không phụ lòng cô sinh viên bé nhỏ. Về phần “bà lớn”, dầu biết rằng mình chỉ “có tiếng” mà không “có miếng”, bà vẫn vui lòng tiếp tục nhiệm vụ cao cả vào mỗi buổi học và kiêu hãnh đem danh “bà lớn” ra hù dọa mấy tên con trai có ý đồ mờ ám.

- Ê! Hoài ơi! - Tôi hớn hển gọi với theo - Xách cặp giùm Phương coi. Một quá!

- Đưa đây!

Anh chàng bí thư chi đoàn đưa tay đỡ chiếc cặp to đùng đựng đủ thứ đồ của tôi, cảm thấy hơi xấu hổ vì không tự nguyện hỏi giúp tôi trước khi tôi

mở miệng nhờ. Con trai Việt Nam đỡ ẹc! Tuy vậy, một khi anh ta đã ra tay giúp đỡ rồi thì tôi cũng không tiếc gì một lời cảm ơn.

- Cảm ơn nhe! Học chi mà lên tận trời xanh ba bốn tầng lầu. Một đút hơi!

- Tội nghiệp Phương - Hoài nghiêng đầu ngó tôi cười thông cảm - Ai biểu xách chi cái cặp nặng dữ vậy?

- Tại đựng đủ thứ đồ nghề cho lớp mình nè: phấn, khăn trải bàn, sổ điểm, hai ba xấp bài photo bài tập - Tôi thở ra một mồi rồi tự an ủi - mà tội mình được vinh hạnh ngồi trên đầu trên cổ thiên hạ nên phải chịu cực leo cầu thang chút đỉnh!

- Phương lúc nào cũng nói chuyện nghe phách lối - Hoài cau mày - Làm “bà lớn” riết rồi quen thói!

Tôi định xạc anh chàng cao kều cái tội dám lên lớp phu nhân của “ông lớn” như mọi lần có ai làm chọc nọc tôi nhưng chúng tôi đã lên đến nơi và đứng đầu nhiều người trong lớp đang đứng nói chuyện.

- Trời ơi! Coi thằng Hoài xách cặp giùm “bà lớn” kìa!

- Bộ tính làm “ông nhỏ” hả mậy?

- Nhắm chịu nổi sức mạnh và uy lực của “ông lớn” không mà sung vậy?

Tôi tái mặt vì những câu nói đùa đi quá giới hạn lòng tự trọng của một con người. Nhưng thật ngạc nhiên, Hoài vẫn tỉnh bơ và chưa thềm trả cặp lại cho tôi. Hoài buông từng lời trả đũa:

- Bà lớn, bà nhỏ gì cũng mặc, hễ tao giúp được thì tao giúp. Còn được làm “ông nhỏ” của Phương thì thật là vinh hạnh cho Hoài tao.

Và trước sự tức tối của những kẻ đồ kị, hai chúng tôi vui vẻ sánh đôi vào lớp.

Kể từ sự kiện này, Hoài được mệnh danh là “ông nhỏ của bà lớn”. Cũng như tôi, Hoài tận dụng tối đa bí danh mặc dầu biết rằng nó chỉ tồn tại trên đầu môi. Mỗi lần giúp đỡ tôi việc gì là Hoài lại thông theo một câu:

- Bà thấy không, tui được việc hơn “ông lớn” của bà rất nhiều.

Và tôi cũng tự cho phép mình cợt nhả đôi chút:

- Ở tui biết! Tui biết tuy ông chỉ là “ông nhỏ” nhưng ông còn tuyệt vời hơn cả “ông lớn” nữa.

- Vậy bà tặng chức cho tôi đi! Tẩy chay “ông lớn” đi! Được không?

- Thôi! - Tôi lườm Hoài một cái rõ tình tứ - Đừng có được voi đòi tiên, “ông nhỏ” của tui ạ!

Nói gì thì nói, “ông lớn” vẫn hơn đứt Hoài về mọi mặt. Tuy “ông nhỏ” cũng thuộc loại đẹp trai, cũng học hành tươm tất nhưng dù sao “thầy” vẫn hơn! Và nụ cười tươi roi rói Christophe dành cho tôi thu hút hơn nhiều những câu nói đùa vô nghĩa của Hoài. Vì một điều không thể chối cãi là chưa bao giờ tôi bắt gặp Hoài nhìn mình bằng một ánh mắt khác, nên tôi chẳng thấy chút gì là rung động. Lúc nào Hoài cũng bình thản, cũng tỉnh táo. Mọi người đều biết chúng tôi đóng kịch với nhau tuy nhiên họ vẫn âm ỉc.

Bọn con gái cho tôi tốt phước được một “ông lớn” để làm kiếng và một “ông nhỏ” để sai vặt, còn lũ con trai thẳng thừng cho tôi là lợi dụng sự khờ dại của một kẻ đại gái. Con trai bao giờ cũng cho những nhận xét hời hợt.

Để khỏi mang danh “ông nhỏ” đầy túi hổ mà vẫn giữ được cương vị cũ, từ từ Hoài xưng mình là “ông xã của Phương” và gọi tôi là “bà xã của Hoài”. Vậy là giữa hai ông bà xã không còn sự có mặt của bất kỳ một người nào khác. Nhưng trong giấc mơ của tôi vẫn đầy ắp những nụ cười làm rạn

ngồi đôi mắt xanh màu nước biển. Có bao giờ, có khi nào Christophe và tôi...

Chẳng biết tối về nhà ngủ, Hoài có mơ về tôi như tôi đã mơ về “ông lớn” của mình?

Tôi biết mình đã lạm dụng bản tính vốn có của phái đẹp: thích chỉ một người nhưng muốn cả thế giới chết vì mình. Như thế thú vị lắm chứ!

Và hình như càng ngày, “ông lớn” càng cười với tôi tươi hơn, mắt long lanh nhìn theo tôi đi về chỗ ngồi rồi mới đưa ly nước ngọt lên môi. Hay là...?

- Bà xã! - Hoài gọi - Sao mỗi lần tui thấy bà tất bật đi bưng nước cho mấy thầy cô là tui xót ruột quá.

- Vậy hả? - Tôi làm bộ tình tứ - Vậy từ hôm nay ông làm thay tui cái công việc đó đi!

- OK! Tất cả vì bà xã!

Tôi khoái chí cho giọng mình kéo dài ra đầy nũng nịu:

- “Ông nhỏ” của tui dễ thương quá ta ơi!

- Không có chi! Đó là bốn phận của tui mà - Hoài cười tươi rồi kèm theo một ánh mắt yêu thương đầy kịch nghệ - Chút nữa tới giờ của Christophe, bà đưa tiền đây tui đi mua nước cho!

- Sao? - Thì ra tôi mắc lừa anh chàng - Không được. Đó là độc quyền của “bà lớn”. “Ông nhỏ” chỉ được bưng nước cho tất cả các thầy cô khác, trừ... cho “ông lớn”!

Tôi không đóng kịch nữa, nói như té nước vào mặt Hoài. Ông xã vẫn tỉnh bơ, chẳng có vẻ gì là khó chịu mặc dù tôi nhấn giọng khá kỹ những từ “ông

lớn”, “bà lớn”, “ông nhỏ”.

- Thôi thì tôi chiều bà - Hoài vẫn còn nhập vai - Chậc! Trời có bất công không chớ: Một người làm tất cả vì bà trong khi bà lại dành hết tình cảm và ra sức phục vụ cho người khác. Buồn chết đi được!

Nhìn cái mặt thảm não của Hoài, dù biết anh ta giỏi đóng kịch, tôi vẫn không sao nhịn được cười và liếc dài ông xã một cái rồ âu yếm. Hoài giả bộ ôm lấy ngực xịu vì xúc động. Khán giả xung quanh vỗ tay lộp bộp. Tôi phì cười nhìn mọi người tự đắc.

Hoài ân cần làm đủ thứ mọi chuyện cho tôi, chẳng nề hà lời ong tiếng ve. Nhiều lúc nhìn anh chàng mồ hôi nhỏ giọt vì làm những việc giúp bà xã, tôi không kìm được mình một nỗi xúc động trào dâng. Tôi lấy tập quạt lấy quạt để ra chiều yêu quý ông xã lắm, miệng xuýt xoa trầm trồ: trong thiên hạ mấy người được hạnh phúc như tôi.

- Tui là đàn ông con trai mà - Hoài cười phô hàm răng trắng muốt - Bà là phái đẹp éo lả tay chân mà việc gì trong lớp này cũng đổ lên đôi vai gầy mỏng manh kia thì làm sao tui chịu ngồi không nhìn cho nổi.

Tôi chớp chớp đôi mắt đầy vẻ cảm động. Hoài đột nhiên đang nói với vẻ rất chân thành, đổi giọng vào vai:

- Dù sao tui cũng là ông xã của bà mà!

Hai ông bà xã nhìn nhau cười phá lên. Đám con gái chép miệng nghe rất thèm thuồng: “Vợ chồng tụi bây tâm đầu ý hợp quá!”. Trong khi đó, bọn con trai tùm tùm cười khinh khinh. Tôi bất cần bọn họ xâm xì gì về mình. Chẳng ai thấy tôi vất vả mà bứt rứt “chịu ngồi không nhìn cho nổi” trong cái lớp này ngoài ông xã thân yêu ra. Nhưng thề có Chúa chứng giám, tôi vẫn thích đem cái danh “bà lớn” ra để nói chuyện với đám “râu ria” (chớ không phải “mày râu”) xấu bụng trong sự tức tối của họ. Tôi nóng lòng

mong chờ sự “tiến bộ” của những nụ cười trong giờ Poésie. Nếu chuyện “bà lớn” của tôi trở thành sự thật thì lúc ấy... Hãy coi chừng!

Tiếc là mỗi tuần tôi chỉ gặp “ông lớn” có một lần trong khi sự ganh ghét lại bao vây tôi vô thời hạn. Mà trong những lần khó khăn đó, “ông nhỏ” lúc nào cũng kề cận nên dần dần, tôi vui lòng hát điệp khúc: “Tui mét ông xã tui à nhe!” để hăm he với mọi người khi có ai đó đe dọa làm tôi mích lòng. Những nụ cười của thầy Christophe cũng dần dần lùi chỗ cho hình ảnh ông xã dễ thương chạy vạy khắp nơi làm công vụ cho “bà lớn” trong những giấc mơ của tôi mỗi khi đêm về. Sáng ra, tôi mỉm cười tần ngần trước gương rồi chặc lưỡi: “Nhất cự ly, nhì tốc độ”. Những giọt mồ hôi của Hoài vì tôi quý hơn những nụ cười đồng nhất của thầy. Thôi thì vừa mê “ông lớn” vừa quý “ông nhỏ” vậy.

- Ông xã! Sao chiều qua ông không qua phòng đào tạo lấy điểm quân sự cho lớp giùm tui?

- Chiều qua tui có việc bận - Hoài nhún vai cười - Chút đi, học xong hai tiết cuối tui đi lấy cho bà liền.

- Ông bận gì? Đi chơi với bồ hả?

Đột nhiên Hoài đỏ mặt. Tim tôi đập loạn.

- Bà này ăn với nói. Bà là bà xã tui mà nói gì kỳ vậy!

Hoài quay mặt đi không dám nhìn tôi, miệng lầm bầm: “Nói bậy bạ!”. Tôi mỉm cười, cuối cùng rồi thì anh chàng cũng không còn làm bộ làm tịch với tôi nữa.

- Sao? Có gì thì khai thiệt đi! - Tôi được đà tấn tới - Tui không ghen đâu, tui sẽ cưới cho ông một “bà bé”. Chớ hổng lẽ tui có hai ông mà ông chỉ có một bà thì cũng bất công.

Tôi gườm gườm tủm tủm nhìn Hoài chờ đợi trong khi anh chàng găm mặt lúng túng. Quá sức chịu đựng, tôi định phá lên cười thì một giọng nói vang lên:

- Phương làm bà xã mà hồng biết điều tra ông xã của mình gì hết trơn.

Tôi quay qua nhìn Quân - anh chàng hay châm chọc và có ý ghét tôi nhất trong lớp - đang cười khó hiểu.

- Sao? - Tôi kéo áo Hoài nóng ruột - Có người đó thiệt hả? Ai vậy? Nói mau!

- Phương biết người đó mà - Quân vừa nhìn Hoài chăm chăm vừa nhả từng tiếng - Người đó học lớp này, bấy lâu nay thằng Hoài để ý đến mà không nói ra, lại chỉ cam phận làm “ông nhỏ” cho Phương.

Tim tôi rộn lên, kiêu ngạo vuốt lại tóc, tôi mỉm cười khuyến khích:

- Nói đi ông xã! Tui không thể nào đoán ra đâu. Cô gái đó là ai?

- Mỹ Dung!

Quân thốt lên hai tiếng rồi quay lưng bỏ đi trước khi kịp nhìn thấy phản ứng trên gương mặt hai ông bà xã.

“Bà lớn” trong tôi sụp đổ tan tành. Những nụ cười phù phiếm.

“Ông nhỏ” ời!

20-4-95